

KOMMUNISTISK POLITIK

Ungdom mod EU aktionerer mod EUs oprustning maj 2009

SKAL DU MED I UNIONENS KRIGE?

Nr. 12

13. årg.

2009

5. juni -

19. juni

Støttepris 20 kr.

TEMA: TERRORKRIGEN UDVIDES

Det skjulte EU s. 2 • Stem republik s. 3 •

Grønland vælger vejen til venstre s. 4 • Støt de irakiske flygtninge s. 5 •

Min ven Wissam s. 7 • Succes for voksende klimabevægelse s. 9 •

12.000 pjaltepensioniser s. 10 • Båtnakker s. 11 • Barnet og byen s. 12 •
Hvorfor stemme 7. juni s. 14 • Smædeskrift mod Folkebevægelsen s. 14 •

Ny etikette på den lange krig s. 16 • Udtalelse fra Taliban s. 18 •

Revolutionær Sommerlejr s. 19 • Debat s. 22 • Nej til monopolernes EU s. 24

Det skjulte EU

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er blevet en rutine i den borgerlige presse at beklage sig over den manglende interesse for EU-parlamentsvalget. I mange lande forventes en valgdeltagelse på et godt stykke under 50 pct. Valgdeltagelsen har faktisk været faldende ved unionsvalget. Det er en afspejling af unionens manglende folkelige forankring – at den er hvad der ofte kaldes 'elitens' projekt, men mere præcist er den herskende klasse, den europæiske storkapitals, projekt.

Folkelig indblanding er ikke ønsket. Kendskabet til hvad der foregår i unionen og hvordan det foregår

skal holdes på det overfladiske plan. At unionens toppolitikere er marionetter, at lobbyvirksomheden er på niveau med den amerikanske, eller at EU-parlamentarikerne får gigantlønnings og profitable ben som led i den almindelige bestikkelse for at skjule kendsgerningerne om EU's karakter for befolkningerne, er blot nogle af de forhold, der skal holdes godt skjult – et krav, som alle unionstilhænger-politikere uanset nationalt parti har forstået og lystret som en forudsætning for at blive valgt.

De britiske og grønlandske skandaler er det rene vand i forhold til unions-systemet.

Der er altså to forklaringer på det 'manglende folkelige engagement' i EU og dets parlamentsvalg. Den ene er, at den købte borgerlige presse og unionspolitikere skjuler sandheden om EU, om hvordan unionen fungerer, om dens planer, o.s.v. Det er ikke de reelle nyheder, der rapporteres. Det er pseudonyhederne, fra det formelle til glansbillederne. Og generelt gøres det hele bevidst kedeligt og utiltrækkende.

Den anden er, at unionen og EU-parlamentet savner legitimitet og reel folkelig accept. Et flertal af borgerne i unionen er imod udviklingen af den europæiske superstat, af monopolernes Forenede Europa. I en række unionslande er der ikke engang mulighed for at stemme på partier eller lister, der er modstandere af EU og unionsprojektet, og går ind for opløsning af unionen eller at nationalstaterne melder sig ud. Derfor anbefaler APKs broderorganisationer i nogle EU-lande boykot af valget den 7. juni. I Danmark findes der én og kun én

mulighed for at udtrykke modstand mod Unionen: liste N, Folkebevægelsen mod EU.

Den danske valgkamp har været skandaløs ringe. Der knaldes rigtig mange penge af på at vinde de lukrative parlamentssæder. Golfspilleren og jægeren Bendtsen er vant til at skovle ind fra skatteydere og virksomheder, og vil gerne fortsætte på første klasse. Prototypen på erhvervspolitikeren, fuld af valgløfter, afstemt efter hvad vælgerne formodes at ville høre – og som skider højt og flot på det hele, når posten er erobret. Politikere fra EU-partierne har profileret sig med det ene mere urealistiske valgløfte efter det andet. Ingen har fortalt noget som helst om, hvad unionen har gang i.

Hvor mange har f.eks. fortalt noget om 'Stockholm-programmet' – programmet for at opbygge den harmoniserede politistat EU?

Justits- og indenrigsministrene er i gang med en '5-års-plan' for såkaldt 'indre sikkerhed', politi- og grænsesamarbejde. 'Stockholm-programmet' indebærer blandt andet standardisering af terrorlove, grænseoverskridende politisamarbejde ved politiske masse-

protester, bedre redskaber til overvågning af internettrafik og samarbejde om udvisninger og placering af detentionscentre uden for Europa.

Det skal vedtages under Sverige EU-formandsskab til efteråret. 15.-17. juli mødes ministrene i den svenske hovedstad for at finpudse planerne, der skal vedtages i Bruxelles den 30. november – 1. december.

Programmet omfatter også en hel serie foranstaltninger ved grænserne og operationer uden for EU's grænser. I 2014 forventes et 'transatlantisk sikkerhedspartnerskab' dannet mellem EU og USA, en slags internt NATO.

Hvorfor fortæller den kritiske, demokratiske presse eller de håbefulde EU-parlamentarikere ikke om denne plan, om militariseringen af EU, om monopolernes øgede magt?

Fordi de bliver betalt for at være tilhængere af det skjulte EU.

Redaktionen 3. juni 2009

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**APK's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 12.06.09

Stem republik!

Af Danmarks riges grundlov:

§ 2 Regeringsformen er indskrænket-monarkisk. Kongemagten nedarves til mænd og kvinder efter de i tronfølgeoven af 27. marts 1953 fastsatte regler.

§ 3 Den lovgivende magt er hos kongen og folkettinget i forening. Den udøvende magt er hos kongen. Den dømmende magt er hos domstolene.

Der er to standarder, når det gælder den danske grundlov. Den ene ligger i selve navnet: Danmarks riges grundlov. Socialistiske ballademagere tager det bogstaveligt og påstår, at det er en forfatning for overklassen. Alle andre ved jo godt, at det er en helt igennem demokratisk forfatning, faktisk en af de mest avancerede, der findes, for et af de mest socialt avancerede samfund i verden.

Det står der, sort på hvidt, i paragraf 87:

"Enhver i lovgivningen til adel, titel og rang knyttet forret er afskaffet."

Demokratiets adelsmærke, så at sige.

Det gælder bare ikke for kongen og kongehuset, eller dronningen og hendes hus. Ikke mindre end de tre første kapitler i grundloven, 25 af 27 paragraffer, handler om kongens og kongehusets medfødte forret (som altså bliver afskaffet i paragraf 87, på papiret).

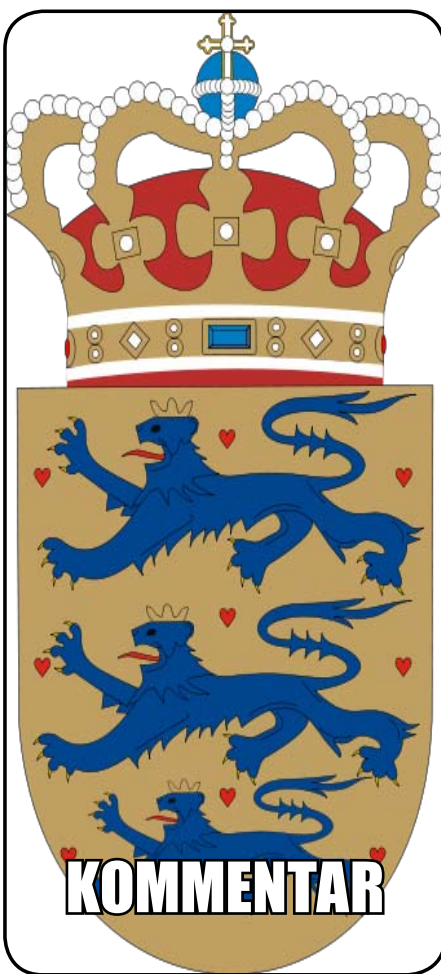
Socialistiske ballademagere vil sige, at det ikke bare er selvmodsigende, men hykleri og demokratisk bedrag. At det er en typisk kapitalistisk forfatning, der forsvarer rangens og ejendomsrettens privilegier. At den er fuld af feudale levn – og at kongehuset, landets største jordbesiddere, er det største.

Nu vil det borgerlige Danmark have tronfølgeoven 'demokratiseret'. Det skal sikres, at førstefødte uanset køn, har første ret til tronen. At prinser og prinsesser ligestilles. Samtlige partier i folkettinget med undtagelse af Enhedslisten skamroser det som et stort fremskridt for kønnenes ligestil-

ling. Nærmest som kronen på værket i hele kvindekampen, så at sige.

Enhedslisten mener man skal stemme blankt. Til Politiken begrundet partiet i en rundspørge blandt alle folketingspartier hvorfor:

"Uanset, det er en forbedring med mere ligestilling i samfundet, så har ændringsforslaget stadig så feudale træk, der betyder, at børn uden for ægteskabet ikke kan bestige tronen,

ligesom det også spiller en afgørende rolle, hvilken religion man tilhører. Og det bryder Enhedslisten sig ikke om, ligesom partiet gerne havde set tronfølgeoven kædet sammen med en større revision af grundloven."

Det er kvikt. Lad os få en uægte muslim som dronning. Ellers er det ren feudalisme!

Valget mellem den nuværende tronfølgeoven og den foreslåede er ikke et reelt valg. Det er som at bede en ateist om

at foretrække gud eller allah. Der er ikke noget at stemme på, eller om. Det er feudale levn hele molevitten – og selve den danske grundlov er et kompromis mellem feudalisme og borgerligt demokrati, progressivt for 1849, allerede dybt forældet og reaktionært i 1953 – lige til historiens skrældespand i 2009.

Den eneste mulighed for aktiv protest er at stemme republik. At ugyldiggøre stemmesedlen at skrive *Republik, Republik Nu, Rød republik, Afskaf monarkiet* eller lignende henover den. Den frække variant *'Anders And som dronning'* vil bevirke samme resultat. Stemmesedlen vil blive talt med blandt de blanke og ugyldige stemmer. Dem føres der statistik over.

Det er muligt at der ikke vil være ja-stemmer nok til, at ændringen af tronfølgeoven vedtages – på trods af at statsministeriet har ført en megadyr propagandakampagne for at få folk til at stemme i det hele taget, og desuden til at stemme ja.

Det er nemlig ikke så ligetil at få ændret tronfølgeoven. Det kræver at 40 pct. af de stemmeberettigede siger ja dertil. Det er særdeles muligt at der ikke kan skræbes så mange ja-sigere sammen. Og dermed ville det stadig være landets lov, at en kønsdel afgør, hvem der sidder på tronen. Men det er ikke delen, der er absurd – det er kongehuset som helhed.

Meget mod hensigten har den absurde tronfølgeoven udløst en slags debat om det absurde i at opretholde et nedarvet kongerige med kostbare Frederik'er og Joachim'er og borgerlige Mary'er og Marier, der producerer fødte blåblodede tronfølgere, på stribe.

Debatten i det mindste er positiv. Den har fået rigtig mange til at indse, at de i virkeligheden ikke er royalister, men republikanere – og gerne vil lægge feudalismen bag sig. Det kan godt være, det først vil ske i Danmark med socialismen. Noget kunne tyde på det. Men det vil ske, selvfølgelig.

Grønland vælger vejen til venstre

Der er grund til at lykønske grønlænderne med valget af selvstændighedspartiet Inuit Ataqatigiit til at stå i spidsen for landet. IA har en lang tradition for anti-kolonialisme og anti-imperialisme

Det grønlandske valg den 2. juni var det største politiske ryk i den unge nations historie. Efter 30 år med socialdemokratisk Siumut-styre, senest i koalition med det borgerlige Atassut, er det venstrefløjen i skikkelse af Inuit Ataqatigiit, den traditionelle hovedkraft i kampen mod dansk kolonialisme og amerikansk og europæisk imperialisme, der har fået et gigantisk tillidsvotum – med 43,7 pct. af stemmerne og nu med 14 af de 31 pladser i landsstyret. IA's leder Kuupik Kleist fik 5.461 personlige stemmer, det største antal nogensinde på en grønlandsk politiker.

Kuupik Kleist har indledt forhandlinger med andre partier om at finde en formel, evt. en koalition, for regeringsdannelsen, der skal iværksætte det udvidede selvstyre, som træder i kraft til afløsning af hjemmestyret den 21.

juni som af, den grønlandske nationaldag. Et overvældende flertal af grønlænderne (75.54 pct) stemte i 2008 ved en folkeafstemning ja til selvstyret, der bl.a. omfatter kontrol med den grønlandske undergrund og gradvis udfasning af det danske statstilskud.

Det er logisk at det bliver IA som den mest konsekvente fortaler for grønlandsk selvstændighed, der nu får muligheden for at gennemføre sin politik. Der næres med rette store forventninger til IA.

Store udfordringer for IA

Valget betød et brud med 30 års uafbrudt Siumut-styre, der i stedet for at føre afkoloniseringsprocessen igennem og sikre social fremgang for alle, har fremmet udviklingen af store sociale forskelle mellem fattig og rig i landet. En meget lille elite har levet i luksus. Korrupsion og kammerateri fældede til sidst Siumut-Atassut-blokken under den nuværende økonomiske krise, som rammer Grønland og grønlænderne hårdt. Valget af IA er også et krav om sociale forandringer.

Det er store udfordringer IA står over for. At videreføre selvstændigheds- og afkoloniseringsprocessen, at sikre en bæredygtig selvstændig øko-

IA's leder Kuupik Kleist

nomi og umiddelbar social genopretning - og samtidig imødegå den danske imperialismes og EU fortsatte ambitioner med Grønland og den amerikanske militærstrategi, der har inddraget Grønland med Thule-basen i dens stjernekrigsprojekter og aggressive planer for verdensherredømme.

Det bliver ikke let – men IA er et parti, som er ukompromitteret og ikke involveret i de mange skandaler med grønlandske politikere, der har festet med venner og familie på grønlændernes regning. Det har samtidig rige politiske erfaringer. Fastholder det sin ukompromitterede kurs, vil det være et eksempel på det samme venstreskred på det nordamerikanske kontinent og i europæisk geopolitik, som har fundet sted i Latinamerika.

Regeringsdom mod Christiania

Det er staten – dvs. VK-regeringen – der har retten til Christiania og til at sætte christianitterne på porten. Det er indholdet i Østre Landsrets dom i den langvarige og papirfyldte sag, som samtidig åbner et nyt blad i den snart fire årtier lange kamp om fristaden.

- Landsrettens dom er en regeringsdom og viser, at domstolene ikke er neutrale, men magthavernes redskaber, siger Troels Riis Larsen, talsmand for Arbejderpartiet Kommunisterne, i en kommentar.

- VK-regeringens hævnpolitik over for Christiania har været en komplet katastrofe, og den fortsætter. Beslutningen om at sælge Jagtvej 69 til en kristen

fascistsekt udløste en krig mod ungdommen. 'Normaliseringen' af Christiania har indtil videre spredt hashhandelen og gjort hele København til et meget usikrere sted.

- Nu må den politiske og juridiske farce høre op. Der må findes en politisk løsning, som imødekommer christianiternes hævdvundne rettigheder til at

bruge arealet og bevarer Christianias karakter af drømmenes fristad.

I hele VK-perioden har politiet været sat massivt ind mod Christiania, terroriseret de fredelige christianitter og skabt en utryghed, der har forplantet sig til resten af byen, med jævnlige skyderier og visitationszoner, hvor politiet generer byens borgere.

Christianitterne besluttede på et fællesmøde samme aften, som dommen faldt, at appellere til højesteret, selvom Claus Hjort Frederiksen skyndte sig ud med trusler om, at der ikke ville blive politiske forhandlinger, hvis der blev appelleret.

Støt de irakiske flygtninge

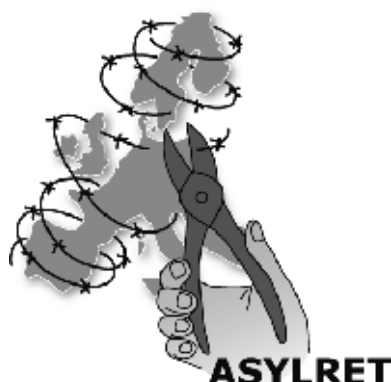
Af DKU-København

Den danske regering har besluttet at sende 282 irakiske flygtninge tilbage til Irak. Dette sker på trods af, at det var Folketinget, der besluttede at invadere Irak og på den måde fordrev den irakiske befolkning fra deres hjemland.

Bliver irakerne udvist, bliver de sent hjem til usikkerhed og livsfare. Det ironiske er, at Udenrigsministeriet fraråder danskere at rejse til Irak – alligevel mener regeringen, at det er sikkert at sende irakerne hjem.

Det er det seneste eksempel på den racistiske udenrigs- og asylpolitik, der er blevet ført de sidste mange år. Medier og politikere har ført hetz mod flygtninge og indvandrere, og folketinget har vedtaget absurde love rettet direkte mod flygtninge og indvandrere fra såkaldte islamiske lande.

Den parlamentariske modstand mod

den racistiske politik har begrænset sig til et par bjæf fra den 'kritiske vagthund', men kun så længe ofrene for hetzen og lovene ikke er for 'islamistiske'. Det står endnu værre til med resten af 'oppositionen', i særdeleshed hos SF, hvor "De skal ud!" er blevet svaret på alt.

Den eneste reelle modstand mod den racistiske og inhumane politik er kommet fra helt almindelige mennesker. Landsbysamfund har åbnet deres arme for mennesker i nød, bedstemødre har protesteret dag efter dag, og senest er københavnere i stort tal trådt til for at hjælpe de 282 irakiske flygtninge, der er i akut fare for at blive tvunget 'hjem' til et land i krig.

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund (DKU) opfordrer til, at man støtter de afviste asylansøgere. Dette kan ske både økonomisk og ved at melde sig som frivillig.

Hvis man vil støtte op om de Irakiske flygtninge og få mere information om, hvordan man kan hjælpe, kan man besøge: kirkeasyl.dk

Demonstration ved Integrationsministeriet:

Stop udvisningerne

*Tale af Jørgen Gimbel,
Bedsteforældre for Asyl,
ved demonstration d.
20.05.09 uden for
Integrationsministeriet i
anledning af regeringens
planlagte udvisning af 282
irakiske flygtninge*

Oprindelig blev det besluttet at holde denne demonstration, fordi det i disse dage er et år siden, regeringen for alvor begyndte at tvangshjemsende irakere til Irak. Det demonstrerede vi mod dengang, og det ville vi i dag på denne måde markere vor fortsatte modstand imod. I mellemtiden er der blevet langt større grund til at holde demonstrationen. Det er nu lykkedes for regeringen at presse den irakiske regering til at indgå en aftale om tvangshjemsendelse af de afviste irakiske flygtninge.

Regeringen kalder det et udtryk for deres "faste og fair" udlændingepolitik. Vi opfatter denne politik som stenhård, brutal og umenneskelig. Det kan lettest illustreres ved et par eksempler:

I juni sidste år tvangssendte man kuwaiteren Karim Daniel til Irak, hvor han øjeblikkelig blev arresteret og sat i fængslet i lufthavnen i Bagdad. Her fik han besked om, at han kunne blive siddende, til han rådnede op. Det var ikke tomme trusler, for cellen var både uhumsk og rottebefængt. Efter adskillige måneder blev han løsladt efter pres, ikke fra den danske regering, som dog havde ansvaret for hans udsendelse, men efter et internationalt pres organiseret af Asylret. Efter løsladelsen blev han hjulpet til Kuwait, ikke af den danske regering, men igen på foranledning

af Asylret. Det var nemlig det eneste sted i regionen, hvor han havde familie.

Det illustrerer, hvordan regeringen ene og alene har interesse i at komme af med irakerne og ikke føler noget som helst ansvar for dem, når de bare er ude af landet her.

Tvangsudsendelserne er siden blev rutine, og den ene efter den anden af afviste flygtninge er blevet sendt ud af landet. Hør her, hvordan det kan foregå:

For nylig skulle en lille familie tvangsudsendes. Faderen var i forvejen

blevet fængslet i den fængselsbarak, som officielt ikke er en del af Sandholmcentret, men reelt er en barak blandt de øvrige barakker deroppe. Den er blot adskilt fra resten af centret ved at være omgivet af et dobbelt 4-5 meter højt hegn. Et opmuntrende syn for beboerne i lejren! Her sad han, så han ikke kunne gå under jorden, og så han virkede som gidsel for den øvrige familie.

Denne består af moderen og to børn på fire og et år. En tidlig morgen klokken fem blev de vækket af et massivt opbud af betjente, der trængte ind fra begge ender af huset. Moderen fik hænderne låst på ryggen, så hun ikke engang kunne holde om sine børn for at berolige dem. Deres få ejendele fik de ikke mulighed for at tage med.

Prøv at forestille jer, hvordan det har virket på dem, der har oplevet det:

Den fire-årige har fået et skræktraume, som han sandsynligvis aldrig i sit liv glemmer.

Moderen vil resten af sit liv bære på en byrde af skam over ikke at have kunnet beskytte sine børn og rædsel over hele oplevelsen.

Resten af lejrens beboere vil hver nat ligge med den tanke: Hvornår er det vores tur?

Og betjentene, som havde fået ordre til at gennemføre aktionen, vil psykologisk gennemleve en forråelsesproces

for at kunne holde til at fortsætte med at fungere.

I disse dages ulykkelige situation er afviste irakiske flygtninge blevet så desperate, at de søger ly i kirker for at undgå tvangsdeportation. Hertil er integrationsminister Birthe Rønn Hornbechs eneste kommentar blot:

”Der er truffet en afgørelse i flygtningenævnet. Vi har fået en aftale med Bagdad, og det kører, som det skal.” Samtidig understreger hun, at udvisningerne bliver gennemført, uanset hvilken kirke irakerne befinder sig i. (Politiken d. 18.05.09).

Hver gang lyder det, som om en afgørelse fra Flygtningenævnet er den evige sandhed. Enkelte uvidende lederskribenter kalder det endda ”domstole”. Men Flygtningenævnet er ikke en domstol. Det er ikke engang et domstolslignende organ. Det er et administrativt organ, endda med et af de tre medlemmer fra integrationsministeriet. Det har blandt andet været kritiseret af Europarådet.

Og afgørelserne kan ikke som ved andre administrative organer påklages til domstolene.

Det må nødvendigvis give afgørelser, som virker præget af tilfældigheder. At de ikke er så tilfældige, ser man, hvis man sammenligner tallene for positive afgørelser i Danmark og Sverige. I 2006 søgte således 1795 flygtninge om asyl i Danmark. Heraf fik 190 det. Det er 18 %. I Sverige var der samme år 24.320, der søgte om asyl. Heraf fik 7940 det. Det er 42 %. Hvis man kun ser på irakiske flygtninge, så var anerkendelsesprocenten i 2006 80 % i Sverige, mens den i Danmark var 7 %. Og det er dog de samme internationale konventioner, der ligger bag regelsættene i de to lande.

Det er om disse konventioner, Pia Kjærsgaard, den egentlige magthaver i Danmark, siger:

”... Jeg føler, at vi sidder inde i et edderkoppespind af konventioner, og det bliver mere og mere slimet; jeg får åndenød.” (Jyllandsposten d.14.12.08).

Man tænker tilsyneladende slet ikke over, at disse konventioner blev vedtaget kort efter anden verdenskrig med den hensigt, at man ikke igen ville risikere at opleve sådan nogle rædsler.

Det betyder tilsyneladende ikke noget for danske politikere – lige så lidt som det betød for deres forgængere, der i 30'erne sendte tyske jøder tilbage til de nazistiske udryddelseslejre.

Vi står uden for integrationsministeriet. Denne bygning burde symbolisere dansk gæst-

frihed, venlighed og omsorg over for de mennesker, som søger hjælp hos os. Men nu står den som et skammens var-tegn for den politik, som folketingets minimale flertal påtvinger de flygtninge, som kommer hertil – og alle os andre!

Vi demonstrerer - For at genvinde vores tidligere gode ry i udlandet, hvor vi nu modtages med vantrø spørgsmål om vores udlændinge- og flygtningepolitik.

Vi demonstrerer - For at genvinde vores egen selvagtelse, hvori blandt andet indgik bevidstheden om, hvordan de danske jøder næsten alle blev hjulpet til Sverige og derved undgik at blive sendt til koncentrationslejrene, og bevidstheden om, hvordan de ungarske flygtninge i 1956 blev modtaget og hjulpet efter det sovjetiske overgreb. Mon noget tilsvarende kunne ske under den nuværende fremmedfjendske stemning?

- Men først og fremmest demonstrerer vi for, at de irakiske og de øvrige flygtninge, der kommer hertil, kan opleve en tryghed og venlighed ved modtagelsen. På den måde kan de genvinde en fysisk, en psykologisk og en social sundhed til glæde for sig selv og for deres nye land. I et Danmark, som vi kan være bekendt.

Jørgen Gimbel er pensioneret universitetslektor og har været med i Bedsteforældre for Asyl siden 2007.

21 millioner arbejdsløse i EU

EU's statistiske bureau, Eurostat, skønner, at knap 21 millioner borgere i EU er arbejdsløse. Tallet er steget kraftigt under krisen, og der er ingen tegn på, at den opadgående arbejdsløshedskurve knækkes.

Arbejdsløsheden i de 16 lande i eurozonen steg i april til 9,2 procent. Det er det højeste tal i ti år.

I alt gik lige knap 400.000 arbejdspladser tabt i april i eurozonen. Det er første gang siden september 1999, at arbejdsløsheden er over 9 procent. For hele EU (de 16 eurolande plus de 11 øvrige) voksede arbejdsløsheden i april til 8,6 procent. I marts var den 8,4 procent.

Den, der tier, samtykker

Min ven Wissam

Af Margrethe Hansen

Min ven Wissam er 19 år og kommer fra Irak. Han har gået i den danske folkeskole og kender alt til Danmark og til dansk kultur og historie.

Han har danske venner og en kæreste her i Danmark, og så kunne han være en hvilken som helst anden ung mand her i Danmark med anden etnisk baggrund end dansk.

Men Wissam er ikke som alle os andre, Wissam er nemlig det, man kalder for en afvist asylansøger.

Oven i købet en, som snart tvangsudvises til Irak, et land, som FN, UNCHR samt ECRE advarer om og fraråder myndigheder at udvise flygtninge til.

Wissam har levet i Sandholm i 8 år, det vil sige siden han var 11 år.

Man kan ikke se det direkte på ham, at han har levet i et asylcenter, men når jeg taler med ham om, hvad han føler, og hvordan han har det, bliver hans øjne blanke, og man fornemmer hurtigt, at han bærer på en stor smerte, som har indflydelse på alt, som foregår i hans liv.

Wissam er et barn af VKO's systemskifte og uanstændige administration af den danske flygtningelovgivning. En administration, som har gennemført barske lovstramninger.

Lovstramninger, som har frarøvet Wissam en værdig og god barndom.

Wissam er høflig og taler perfekt dansk. Det er der rigtig mange af de unge afviste irakiske asylansøgere, som gør.

De har jo gået i dansk skole og er blevet undervist på dansk.

Wissam har fortalt mig, at undervisning i det danske sprog altid har været meget vigtig for ham, samt at han altid har haft et brændende ønske om at videreudanne sig.

"Selv da det ikke var muligt for os irakiske asylbørn at modtage undervisning i en rigtig skole, plagede jeg Røde Kors og alle om at give mig lov til at gå i en rigtig skole, og jeg var så heldig, at de fandt plads til mig på en folkeskole, og jeg blev erklæret som egnet til at følge undervisningen."

Wissam har stor respekt for os danskere, som ifølge ham har gjort meget

for at hjælpe ham, men han er ked af, at de danske myndigheder og regeringen opfatter ham som en, der ikke kan bidrage med noget positivt til Danmark.

Han er især ked af det negative billede, visse politikere hele tiden forsøger at udstille sådan nogle som ham i.

Han siger: "Se på mig, jeg er ung og frisk og har mod på at tage fat. Der er så meget, jeg kan og vil her i Danmark, det er jo her, jeg er opvokset, og her, jeg har gået i skole. Jeg taler ikke ret godt det sprog, man taler i Irak, slet ikke nok til at jeg kan videreudanne mig der, og hvad skulle jeg uddanne mig i? Danmark er mit land, og det er her, jeg ønsker at leve og være.

Jeg er bange for at leve i Irak, bange for den vold, som findes der, og bange for at blive dræbt af en bombe eller en vildfarende kugle eller en gal selvmorder.

Hvad spiser man i Irak, og hvordan lever man der? Og hvad med min kæreste, hun bor her i Danmark? Jeg er så forvirret og ked af det, og på en eller anden måde så fatter jeg slet ikke, hvad det er, som sker i mit liv."

Mens jeg taler med Wissam, dukker der flere og flere mennesker op, og det er ikke sortklædte autonome, som visse aviser forsøger at fremstille det som.

Det er en blanding af helt unge og ældre mennesker, helt almindeligt klædt, og alle banker de på kirkens dør for at få lov til at hilse på deres venner, de afviste irakere, som mange af dem har lært at kende og fulgt i rigtigt mange år.

Der er græsrodder fra diverse humanitære organisationer, flygtningevenner og så unge venner til nogle af de unge irakere.

"Husk at sige, at vi ikke har besat kirken, for vi er ikke besættere, vi har søgt tilflugt i kirken fordi vi simpelthen ikke aner, hvor vi ellers kan føle os trygge og sikre. Vi er ofte kommet her i kirken, og kirken er vores ven, derfor søger vi tilflugt her i dag og håber, at folk vil forstå, hvilken svær situation vi befinder os i.

Der er gamle og syge iblandt os, og alle er vi meget bange for, hvad der skal ske med os. Frygten for, at vi snart skal væk, og frygten for, at vi mister livet eller ender som fattige og syge i Irak, er ikke til at holde ud. Så sig til danskerne, at vi ikke tænker på politik eller på at lave ballade eller er besættere, vi er flygtninge og står over for noget frygteligt noget."

Det var Wissams sidste ord til mig, inden han forsvandt ind i kirken igen.

Jeg blev stående udenfor med en tom fornemmelse, for det var gået op for mig, at mit land har mistet sin uskyld, og at kynisme og umenneskelighed har sejret.

Flertallet har valgt systemet frem for mennesket.

I baggrunden hørte man en ung kvinde stå og fortælle en håndfuld flygtningevenner, at de ikke kan komme ind i kirken, fordi kirkens ledelse har bedt om, at ingen må komme ind, fordi man ikke ønsker at blive blandet ind i en politisk sag.

Men er sagen politisk? For mig handler det mere om mennesker og ikke så meget om politik.

Men sådan ser vi åbenbart så forskelligt på det.

At tage imod mennesker i nød og finde plads til de allersvageste og forfulgte burde ikke være et spørgsmål om, hvor man står politisk.

Men igen så ser vi åbenbart meget forskelligt på den slags.

Wissam er på ingen måde politisk interesseret sådan en luksus har han slet ikke råd til han kæmper nemlig for sit liv og for sin fremtid.

Klimaaktivisterne og World Business Summit on Climate Change

Over 500 aktivister demonstrerede imod erhvervstoppens møde i Bella Centeret.

Med taler, musik og kreativ civil ulydighed fik demonstranterne forstyrret forhandlingerne inde i centeret og understreget, at erhvervslivet hverken kan eller skal løse klimaproblemerne.

”Aktionerne i dag var en kæmpe succes. Vi fik skudt gang i en ny klimabevægelse, og vi har bevist, at der er en stor gruppe af mennesker, der ikke længere vil acceptere, at industrien forhindrer ægte langsigtede løsninger på klimaproblemerne og spinder guld på det samtidig,” udtaler Mads Kissow fra Not Your Business-initiativet.

Politiet var mødt talstærkt op og valgte lige fra starten at trække knipler mod aktivisterne, hvoraf flere kom slemt til skade. Det er helt uacceptabelt, at politiet på den måde udnytter deres magt og unødigt eskalerer konflikten

mod fredelige aktivister. Det virker nærmest, som om politiet brugte demonstrationen i dag som en generalprøve til klimatopmødet i december, hvor de tydeligvis har tænkt sig at gå hårdhændet til værks.

Erhvervsledere fra hele verden er samlet i Bella Centeret for at diskutere, hvordan de store firmaer kan løse klimaproblemerne.

”Der er tale om nogle af verdens alle største klimasyndere, der nu sidder og snakker om, hvordan de kan fortsætte med at tjene penge på klimaet ved at promovere falske markeds løsninger og teknologiske mirakelløsninger, som kvotehandel og CO₂-lagring i undergrunden. Deres agenda er direkte greenwash – det vil vi ikke acceptere!” udtaler Mads

Folkebevægelsen mod EU:

Kræv mindst 40 procent mindre CO₂-udslip

- Det globale klima kræver mere, end EU vil give. Derfor må Danmark gå foran, lyder opfordringen fra Rina Ronja Kari fra Folkebevægelsen mod EU til Connie Hedegaard i forbindelse med World Business Summit on Climate Change.

I forbindelse med World Business Summit on Climate Change i København, hvor der sidst på året skal holdes internationalt klimatopmøde, opfordrer Folkebevægelsen mod EU klima- og energiminister Connie Hedegaard og Folketinget til at bryde med EU-linjen og kræve, hvad det globale klima har behov for.

- Vi opfordrer kraftigt til, at Connie Hedegaard og Folketinget tager klimansvaret seriøst. Det betyder, at når Danmark er vært for Klimatopmødet i december, så skal Danmark naturligvis også gå foran i kampen for en god aftale og kræve mindst 40 pct. mindre

CO₂-udslip, udtaler Rina Ronja Kari, som er spidskandidat for Folkebevægelsen mod EU.

- FN siger helt klart, at

der er brug for en reduktion af CO₂-udslip på mindst 40 pct., ellers bliver konsekvenserne uoverskuelige. Derfor er det helt utilstrækkeligt, at EU kun vil binde sig til målsætninger på op til 30 pct. De rige lande i Europa har været med til at svine i rigtig mange år, derfor er det naturligvis også os, der skal tage et stort ansvar nu og virkelig dæmme op for svineriet.

Folkebevægelsen mod EU foreslår helt konkret, at Danmark arbejder på at få en aftale, der binder de rige vestlige

lande til en CO₂-reduktion på mindst 40 pct., sådan som Kina har foreslået. Samtidig skal Danmark bryde med CO₂-kvoterne, som allerede har vist sig totalt ineffektive.

- Vi støtter, at man hjælper ulandene til at udvikle sig, uden at det giver en ekstra belastning af miljøet, men vi finder det uacceptabelt, at rige lande kan købe aflad. Hvis indsatsen skal have en vedvarende virkning, så er vi nødt til at stoppe udledningen specielt i de rige lande, siger Rina Ronja Kari og fortsætter:

- Hvis Danmark skal arbejde for disse ting under topmødet, så er vi samtidig nødt til at bryde med EU's klimapakke, som binder os til uambitiøse mål og samtidig siger, at vi ikke må komme med selvstændige forslag. Det brud er et offer, vi accepterer – klimaet er vigtigere end fine følelser hos EU-toppen. *Af Folkebevægelsen mod EU*

Aktion mod Big Business: Succes for voksende klimabevægelse

Det er som oftest, når politikere eller erhvervsledere skal rense glorien og lave et reklame-fremstød samtidig, at klimaet fylder noget i medierne.

Sådan var det ikke i søndags.

Erhvervsledere fra nogle kæmpeskaber havde ellers tænkt det sådan, og de ville så gerne både snakke om at tjene flest penge muligt på klima-krisen og samtidig overbevise befolkningen om, at de er nogle gæve gutter og gut-inder, der passer på miljøet.

Det er den samme sang, der er blevet sunget flere gange, end Britney Spears sange er blevet spillet på 'the Voice', nemlig at markedet og klimaet kan udvikle sig side om side, og med lidt stimulans vil alle investere i klimating og sager, og alle levede lykkeligt til deres dages ende ...

Det er løgn! sagde flere hundrede beslutsomme og modige aktivister, der var med til aktionen søndag. 'Markedet er problemet – ikke løsningen,' skar igennem erhvervslivets klimadagsorden, der blev sat i defensiven af protesterne.

Så sandt, som det er sagt, er markedets vækst ikke lig med klimaets bedste, eller for den sags skyld lig med nogen som helst vækst, andet end tallene på børserne.

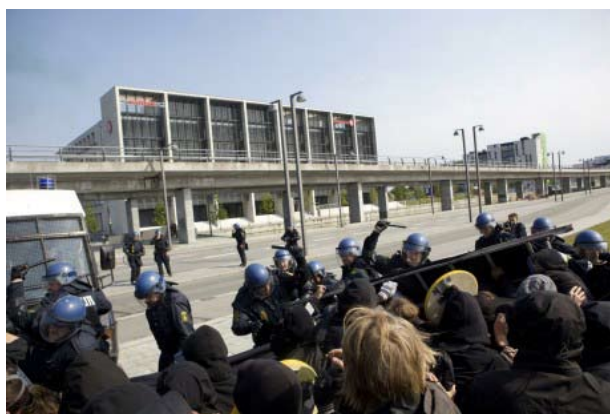
Den boligboble, vi har set krakke den sidste tid, er lige netop et udtryk for den typiske 'vækst' i en markedsøkonomi og har ingen positiv effekt for klimaet, tværtimod.

De eneste, sådan en 'vækst' gavner, er dem, der ejer de tal, som står på børsens facit-liste ved dagens udgang. Ingenting er nødvendigvis vokset i løbet af dagen, og dog har vi altså 'vækst'. Det er denne 'vækst', denne gudeskikkelse, som ingen må sætte spørgsmålstejn ved.

De hundreder, der var ude og sætte spørgsmålstejn, blev da også straffet for deres helligbrøde. Det danske politi afstraffede kraftigt demonstrationen

med knippel-slag og vold, hvis hårdhed efterfølgende kunne måles i antallet af sting eller brækkede knogler hos flere aktivister.

Det illustrerer jo meget godt, at klima-forandringer IKKE kan lade sig gøre inden for rammerne af det nuvæ-

rende system. Dette systems rammer, der indbefatter politiet, vil tværtimod hæmme udviklingen af en aktivistisk klima-bevægelse, der vender sig mod markedet og jagten på profit for enhver pris.

Milliarder af dollars/kroner/euro/rubler osv. i 'vækst' kan over de sidste

25-30 godt skrives på naturens og miljøets konto, der sammen med verdens arbejdere står som samfundets udbyttede debitorer.

Olie-udslip, mangelfuld kontrol, sprøjtemidler, pesticider, tilsætningsstoffer alle vegne osv. eksisterer fortsat på bekostning af miljøet og vores fremtid, fordi der kan tjenes penge.

Som i den sociale del af klassekampen er der ingenting, der ændrer sig, før vi selv tager skeen i den anden hånd. Denne antikapitalistiske tanke og linje i klimabevægelsen er også en af dens bedste kvaliteter, og det er blandt andet derfor, aktivisterne fik en ekstra skål knippelsuppe søndag.

Politiet ville også lige give en advarsel om, hvad der venter til efteråret, i fald nogen skulle betvivle markedet og profitten.

På trods af politivolden løb aktivisterne dog af med en klar sejr – og mobiliseringen til efterårets klimakampe ser ud til kun lige at være gået i gang.

Repressionen vil virke modsat. Som var det et sprøjtemiddel, vil det i første omgang se ud til at virke for politiet og politiledelsen, for ukrudtet blev øjensynligt slået ned.

Det vil dog hurtigt gå op for dem, at jo mere de slår, og jo mere de skubber, desto mere resistent bliver bevægelsen, og rødderne har sat sig godt fast i den danske ungdom.

'Our climate – not your business' får 4 ud af 5 røde stjerner, den 5. ryger pga. en mangelfuld mobilisering op til, der kunne have mere aktivt og opsøgende.

Vi ses til næste aktion!

Fotoreportage fra klimaaktionen af Frida/Autonom Info Service på indymedia.dk

Rasmussen-Danmark**120.000 pjaltepensionister**

*Efter tre statsministre
Rasmussen er der 120.000
pensionister, der lider
regulær nød*

En nylig undersøgelse blandt 500 danskere over 65 år foretaget af Capacent Epinion for Ugebrevet A4 (som udgives af LO) påviser et pjalteproletariat af pensionister, der har så lidt at leve for, at de ikke har råd til ganske almindelige forbrugsgoder. Det er pensionister, som ikke er boligejere med friværdier i huset eller har nogen arbejdsmarkedspension af betydning.

Undersøgelsen viser, at et stort mindretal på 14 procent - svarende til 120.000 danske pensionister - ikke har råd til nyt tøj og sko, og lige så mange har fravalgt aviser og blade for at få folkepensionen til at slå til.

3 tvivlsomme kategorier

Ud fra undersøgelsen opdeler Ugebrevet pensionister i 3 kategorier:

Luksuspensionister: Ægtepar med store formuer, fede friværdier og husstandsindkomster på mindst 20.000 kroner om måneden efter skat. Her er der råd til det meste, nogle arbejder stadig lidt ved siden af pensionen.

Middelklassepensionister: Ægtepar og enlige med lidt friværdi i huset og en

rimelig arbejdsmarkedspension, der giver råd til båd, foreningsmedlemskab, nyt tøj og fødselsdagsfest. Med en samlet indtægt på 10-20.000 efter skat er der ikke altid råd til ferie.

Pjaltepensionister: Enlige - oftest kvinder - med meget lille eller slet ingen opsparing, en høj husleje og ingen at dele udgifterne med. Kun nyttehaven, tilbudsaviserne og de hjemmestrikkede gaver holder sammen på budgettet på 5-10.000 kroner om måneden efter skat.

Efter denne opgørelse udgør middelklassepensionisterne langt den største gruppe, mens luksuspensionisterne kun udgør 7 procent. Pensionister med en meget stram økonomi udgør til gengæld et noget større mindretal på 15-20 procent.

Ifølge Danmarks Statistik lever i alt 197.000 pensionister (23 procent) for mindre end 100.000 kroner om året efter skat. Det giver 8.333 kroner om måneden til husleje, mad, tøj, transport, tandpleje, briller og alt det løse - for slet ikke tale om at holde ferie. Selv med en lav husleje skal der ikke meget til at vælte sådan et budget.

Det er imidlertid en klasseanalyse, som må tages med et gran salt. Ingen tvivl om at skellet mellem de fattigste og rigeste pensionister udvikler sig drastisk. Men store dele af det, artiklen kalder middelklassepensionister, tilhører arbejderklassen på linje med "pjaltepensionisterne". De mærker også i dag den kapitalistiske krises konsekvenser uden nogen sikkerhed for fremtiden eller en værdig alderdom.

Artiklen påstår defaitistisk, at det er en politisk tabersag at tro, at store dele af befolkningen vil stille sig solidarisk med de fattigste pensionister. Dermed undlader den også at pege på de ting, som uundgåeligt vil gøre, at stadig flere pensionister i fællesskab sammen med de fattigste vil styrke kravene om en værdig alderdom og sikring af alle.

Velkommen til Novo Nordisk – husk at registrere jer!

- På vegne af Folkebevægelsen mod EU vil jeg gerne byde Novo Nordisk velkommen til Bruxelles, men samtidig vil jeg forslå, at det frivillige lobbyregister, der er nu, skal udvides til at være tvunget, så vi har et komplet register over lobbyisterne. Deres arbejde skal frem i lyset, udtaler Rina Ronja Kari, spidskandidat til EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

Novo Nordisk har meldt ud, at de planlægger at flytte deres lobbyister til Bruxelles, fordi størstedelen af den relevante lovgivning bliver vedtaget der.

- Vi synes, at det er et seriøst problem, at der i EU er et kæmpe netværk af lobbyister, som har meget stor indflydelse på lovgivningen, men uden at vi som politikere kan kontrollere, hvem det er, og hvordan deres indflydelse bliver udøvet, fortæller Rina Ronja

Kari og fortsætter:

- Det er demokratisk meget vigtigt, at vi ved, hvilke interesser der spiller ind, når der f.eks. skal vedtages en kemikalielovgivning. Det har stor betydning, om nogle kemikalier bliver godkendt, fordi industrien har presset på, eller fordi man kan argumentere sagligt for, at de ikke er sundhedsskadelige.

- Problemet med lukketheden er, at vi simpelthen ikke ved, hvilke interesser der er i spil. Derfor foreslår vi, helt konkret, at det nuværende frivillige register udvides til at være tvunget, hvor alle lobbyister skal registreres, og at man skal kunne se, hvem de gør deres indflydelse gældende over for. Det betyder også, at de lukkede udvalg under EU-kommissionen skal offentliggøre, hvem der sidder i dem, og hvad der er sket på møderne, afslutter Rina Ronja Kari.

Det globale pensionskasino

Det er ikke så underligt at konklusionerne fra LO's ugebrev er fejlagtige, når selv samme LO accepterer og er med på udviklingen af private sundhedsforsikringer og arbejdsmarkeds-pensioner. En nylig undersøgelse blandt LO's medlemmer vender sig f.eks. massivt imod udviklingen af private sundhedsforsikringer, fordi de undergraver solidariteten.

Analysen ser også bort fra det store opbrud, der er blandt store dele af arbejderklassen og den arbejdende befolkning. Engang var en bankansat en "fin og sikker stilling". I dag er også deres fremtid uvis. De ved ikke, om de har en arbejdsplads i morgen, om banken er gået fallit eller de blot er blevet bunkefyrede som led i masserationalisering. Heller ikke deres pensioner er sikret – blot som et billede på udviklingen.

Lige nu må de spekulative pensionskasser erkende, at der som led i finanskrisen er sket et fald på 23% af aktierne i OECD området. Økonomer opgør, at der på verdensplan er sket et tab på 29.700 milliarder kroner. Pensionerne er i vidt omfang sat overstyr i den globale kapitalismes kasino-spekulation.

Der er ingen tvivl om, at pensionister står for særligt for skud og er udset som sagesløse ofre for den økonomiske krise. Når de ikke er med i produktionen, så er de faktisk i vejen – ud fra kapitalismens logik.

Det er der også mange andre der er. F.eks. kvinderne, som kapitalisterne har behandlet som en arbejdskraftreserve, og de tusinder, der massefyres for at sikre monopolernes profitter.

Kapitalen iværksætter utallige tiltag i et forsøg på at undergrave solidaritet i form af "fleksibilitet" individualisering, privatisering, udlicitering. Samtidig afsløres kapitalismen under krisen som et profituhyre, der ikke kan kontrolleres, og har nød og elendighed med sig – men bygger på sand.

Det er en indsigt, som ikke kan undgå at øge betingelserne for fælles optræden og solidaritet.

Vi er rigtig mange der ikke vil betale kapitalismens krise

Båtnakkerne

Forsiden af Ekstra Bladet fredag den 29. maj: Rockere rekrutterer evnesvage. Pædagoger i institutioner udtrykker i avisen bekymring for Hells Angels' metoder og tiltrækningskraft blandt evnesvage.

Nogle vil gøre sig muntre ved betragtningen:

- Man skal da være evnesvag for at begive sig ind i en så sindssyg forbryderorganisation, som er baseret på vold og nazitendenser.

Betragtningen er ligefrem blevet skildret på en plakat. Jeg er så heldig til tider at have min gang i ungom-munisternes lokale i København. Her hænger plakaten, som skildrer en kar-seklippet båtnakke med tatoveringer og hår på armene. Bortset fra alderen er der lidt af kokken fra "Basserne" over ham. Han har præsteret 8 forsøg på at lave et hagekors i form af graffiti på den nærliggende mur: alle forgæves. Det var simpelthen for vanskelig en opgave for *båtnakken*.

Det kan have en vis berettigelse at gøre grin med disse asociale elementer, men tag endelig ikke fejl. Nazier og organiserede kriminelle bander som HA og Bandidos er styret af intelligensvæsner. Begge grupperinger vil bistå de mest reaktionære politiske strømninger, man kan forestille sig – og de vil have meget let ved at finde sammen og slå på samme hammel.

Jeg skal ikke gøre mig forstandig på tiltrækningskraften hos dem i dagens aktuelle Danmark, men jeg har gennem de sidste få uger over to omgange oplevet, at de i al for stor grad har stukket næsen frem.

For snart en måned siden vågnede jeg for alvor, da jeg lidt i 7 om morgenen satte mig på min cykel for at køre på arbejde. På en af gadedørene i ejendommen var der overmalet et nazikors. Inden jeg nåede ud af gården, var jeg stødt ind andre nazitegn og skrifter: *AK 81* og *Acap*.

Det vakte så dårlig smag i munden, at morgenkaffen på dagcentret dårligt kunne skylle den bort. Kvarteret er

ganske vist ikke frit for rockerrelationer. Der har da også fundet et rockerrelateret drab sted på det nærliggende værtshus – 50 meter fra ejendommen. Det er ikke desto mindre første gang, at de har svinet vores ejendom til.

Netop det budskab burde effektuere en af dagcentrets brugeres domme til at blive effektueret:

- De skulle have lov til at slikke graffitien af med deres egen tunge!

I denne uge gentog begivenheden sig, blot denne gang på min arbejdsplads. Centrets bus og to minibusser på parkeringspladsen havde været udsat for politisk hærværk: *Nazikors, Dansk front, Dansk nazi*, stod overmalet med i øvrigt rød spraymaling. På køleren af centrets bus var der – i

denne sammenhæng total uforståeligt – malet: *4 – 0 til Palle*. Hvordan denne passage fandt sted, er i dag uopklaret. Skulle det være en hyldest til en af graffiti-malerne eller måske til forbryderen Palle Sørensen, der skød fire politibetjente på Amager? Næppe det sidste, idet graffitiens kunstneriske niveau peger i retning af meget unge mennesker, for hvem Palle Sørensen ikke er kendt.

Med disse symboler mente jeg, at det ikke var betimeligt at hente centrets brugere. Min leder delte ikke min opfattelse, men lovede, at de skulle fjernes, så hurtigt det kunne lade sig gøre. Brugernes udtrykte en oprigtig forargelse, efterhånden som de blev hentet. De har alle oplevet 2. Verdenskrig, hvor nazisterne for alvor slog deres folder. De er blandt brugernes generation stadig ikke tilgivet.

Da vi nåede centret, skulle passagererne i fællesskab lige runde graffitien igen. Mens hele selskabet i samdrægtighed stod og fordømte svineriet, bemærkede Knud pludseligt:

- Hvis I lægger mærke til det, så har alle hagekorsene samme fejl: De vender den forkerte vej.

Billedet af plakaten i ungom-munisternes lokaler dukkede op i hovedet. Der er sgu nogen båtnakker i de kredse.

Reno

Barnet og byen

Fra Harald Herdals 'Nøgne digte'

Nøgne digte

Blandt alle tiders revolutionære digtsamlinger på dansk indtager Harald Herdals 'Nøgne digte' fra 1933 en fremtrædende plads. Det er betydelig poesi og et

glimrende tidsbillede, i kommunistisk ånd. Det sidste er grunden til at Herdal (1900-1978) kun lige har været tålt, men aldrig værdsat, på parnasset.

Der er for meget klassefølelse og revolutionsstemning i hans bøger, især fra 30'erne og 40'erne.

Herdal er mest kendt som romanforfatter, og tre-fire af hans romaner er klassiske og bør være obligatorisk læsning for alle unge kommunister.

Han selv syntes nu bedst om lyrikken, sagde han til Marianne Poulsen, der engang i 70'erne opsøgte ham, fordi hun havde satte nogle af teksterne fra Nøgne digte i musik. De indgik senere på LP'en *Med fremtidens øjne* med musikgruppen Gnisten, Nexø Forlag.

Prøv også at læse *Man skal jo leve*, *En egn af landet* og *Ukuelige mennesker*.

Sommer

*Imellem høje huse stinker heden,
som under glastage er varmen i byen,
gaderne sveder og gisper efter regn,
alt er støv,
der er drivhusvarmt i skyggen,
byen er ensom og stille.*

*I parkerne hænger løvet støvgråt og tørt.
Blomsterne bøjer sig på slappe stængler.
Plænernes græs er som visnet.*

*I byens parker tar de fattige 'i skoven'.
Konen kører vognen med den mindsate;
i fodenden er kaffe på flaske,
et par hankeløse kopper,
sammenlagt brød med smeltet margarine,
samt bleer og mælk til den mindste.*

*Manden trasker bagefter med udtryksløse øjne
og et barn ved hver hånd;
de større går selv.
Hele familien har grå, bekymrede ansigter,
blege af mangel på sol og tilstrækkelig ernæring.
Den daglige og almindelige elendighed,
fattigdommen og arbejdsløsheden,
har mærket dem alle.*

*Varmen er ulidelig, fliserne brænder.
Konen forsikrer manden og børnene
at der er skygge i parken,
og at det er rart at komme lidt ud.*

*Alvorlig går den lille karavane
i de ørkenlumre, skyggeløse gader
og det altfor brændende solskin.*

De fattige har deres glæder.

Naturen i vor barndom

*Naturen i vor barndom,
det grønne vi kan huske
fra dengang vi var små
og levede i gader
så smalle og så grå
at himlen selv i regnvær
var forunderlig blå:*

*var nede i vor gade
et træ – et træ der rakte
mod anden sak sit løv,
et træ som hele somren
stod udbredt med sit løv,
sit grønne løv som altid
var gråt af gadens støv.*

*Det træ – det var naturen,
var som et træ fra skoven
- kun at dets stamme stod
i ring af hårde brosten,
med tremmer om sin fod
. . . . som om der var lagt en lænke
om træet og dets rod.*

Vi har lært ...

I.

*Lidt sommerligt solskin lyste
og skyer på himlen drev;
spændt inde som i en torturbænk
sad vi i skolen og skrev.*

*Vi skrev om de gode dyder,
ærlighed, nøjsomhed, flid,
- aldrig misunde de andre,
og aldrig bære nid.*

*Enhver har sine sorger,
om også pungen er fuld,
og lykken – sang vi hver morgen,
er hverken gods eller guld.*

*Vi lærte at være taknemlig,
tilfreds med vore kår,
og ydmygt takke vorherre
hvordan det går.*

*For som det er skal det være
at det som er kan bestå,
- loven skal æres og lydes,
det gælder store og små!*

*Som fanger sad vi i skolen
og læste og skrev.
Lidt sommerligt solskin lyste
og skyer på himlen drev.*

II.

*Den dag i dag i hjernen
de golve remser står,
forskrifter, bibelord, salmer
- lange som onde år.*

*Skolelærdommens slakker
ligger endnu latent
som lavastørket aske
hvor ageren er brændt.*

*Det er kun yderst langsomt
vi vender op og ned
på det vi dengang lærte,
i kraft af hvad vi ved*

*i dag da vi står øde
som træerne i storm
og væltes overende,
hvis ikke vi får form*

*på det vi nu erkender,
den viden som vi har,
hvis ikke nu vi giver
vor skolelærdom svar.*

*Det er at befri os fra løggen,
skønt det er svært,
det er: at gøre netop
modsat af hvad vi har lært.*

Hvorfor stemme søndag d. 7. juni?

Af Stilladsarbejdernes Brancheklub af 1920

EU-lovgivningen

EU er ved at ødelægge vores danske overenskomstsysteem med en række domme, som begrænser strejke- og aktionsretten og giver frit spil for de rå markeds kræfter.

EU har vedtaget et anerkendelsesdirektiv, som betyder, at udenlandske arbejdere ikke længere behøver samme uddannelse som danske arbejdere.

En lov, som giver stor risiko for ulykker på byggepladserne.

Det danske arbejdsmarked

Herhjemme har regeringen og Dansk Folkeparti gjort, hvad de kan, for at ødelægge vores arbejdsmarked. De har forringet vores dagpengeregler og de arbejdsløses muligheder for at uddanne sig.

De tre partier har ikke støttet konkrete forslag, der ville have strammet op om kontrollen med byggepladser og illegal arbejdskraft.

Fagforeningerne, Arbejdstilsynet og politiet har derfor ikke fået hverken de redskaber eller resurser, der skal til for at løse problemerne på byggepladserne. Dette kan hvert år aflæses i det stigende antal dødsulykker.

Stem på liste N d. 7. juni

Vi vil derfor opfordre til at stemme på en EU-kritisk kandidat d. 7. juni.

Folkebevægelsen mod EU har gen-

Skal EU bestemme alt?

www.folkebevaegelsen.dk

nem de sidste fem år været de eneste, der klart har forsvaret vores strejkeret. Det er bl.a. sket ved at levere viden og oplysninger om, hvad der pønses på i EU-systemet, hjem til os, der må slås med konsekvenserne herhjemme.

Kandidaterne fra SF og Socialdemokraterne har ikke meldt klart ud, hvad de vil gøre for at sikre strejkeretten.

Dansk Folkeparti er EU-kritisk, men regeringens arbejderfjendtlige politik gennemføres med Dansk Folkepartis stemmer, så stem ikke på dem.

Stem personligt på Ole Nors

Vil du gerne stemme personligt, så kan du stemme på Ole Nors, næstformand for transportgruppen i 3F Aalborg.

Ole har i mange år været faglig sekretær for stilladsarbejderne i Nordjylland, og vi kender ham fra mange vigtige faglige kampe.

En stemme på Ole signalerer, at vi vil forsvare og kæmpe for de faglige rettigheder.

**Lige løn, lige arbejde
Overenskomst for alle
Forsvar strejkeretten**

Information beskylder Folkebevægelsen mod EU både for at være venstreorienteret og samtidig at være nationalistisk med en retorik tæt på Dansk Folkeparti. Den kritiske artikel kom på forsiden sidste weekend før valget til EU-parlamentet

Dagbladet Information har åbnet den sidste del af valgkampen med en krigserklæring mod Folkebevægelsen mod EU. Det påstås, at Folkebevægelsen i formidlingen af sin EU-kritik ikke kan skelnes fra nationalisme, hvilket underbygges af hele tre universitetslærere til at give sidste øjeblik-smædekampagnen imod EU-modstanden et skær af saglighed.

Forsidehistorien er en gentagelse af en argumentation, som SF og senere Junibevægelsen brugte, da de forsøgte at ødelægge organiseringen af den konsekvente EU-modstand i Danmark i 1992-93, i kølvandet på Østeuropas sammenbrud og DKP's opløsning.

Usaglig videnskab

At Dansk Folkeparti har stjålet omkvædet – *Giv mig Danmark tilbage* – til deres valgslogan, bliver i artiklen til et symbol på, at det kan være svært at skelne venstre- og højrefløjens unionskritik fra hinanden. Johannes Andersen, underviser ved Aalborg Universitet, citeres for bekræftende at udtale: *"Det gør det i virkeligheden svært at se den store forskel, fordi man på en lang række punkter fører de samme politiske synspunkter i marken, selvom det ikke er det, man grundlæggende vil."*

Hvem "man" er, står ikke klart og bliver det heller ikke.

Artiklens andet hovedbudskab er nemlig, at Folkebevægelsen består af folk fra venstrefløj, der burde vide bedre end at holde hånd med Dansk Samling. Søren Hein Rasmussen forklarer:

"Og man kan da sagtens undre sig over, hvordan en venstrefløj kan være med til sådan et meget nationalt og nationalistisk projekt, som Folkebevæ-

Smædeskrift mod Folkebevægelsen

gelsen i høj grad står for.”

Hein Rasmussen, der er tilknyttet Århus Universitet, er forfatter til afhandlingen *'Sære Alliancer. Politiske bevægelser i efterkrigstidens Danmark'*, der bl.a. beskriver Folkebevægelsen mod EF frem til 1990. Manden er kendt som en begejstret EU-fortaler, der glæder sig ved nationalstaternes opløsning, men han er berygtet som forsvarer af politiets brug af skydevåben mod demonstranter 18. maj 1993.

Den sidste Informationslærde er historiker Thorsten Borring Olesen fra Aarhus Universitet, med tilknytning til *Jean Monnet Center of Excellence*. Det er en støtteordning oprettet af EU-kommissionen med det formål at styrke studierne i den europæiske integration på højere læreanstalter inden for EU. Den rette betegnelse er en spydspids for EU-propaganda.

Ifølge artiklen giver han udtryk for, at EU-modstandens problem er, at internationalisme er svært at formidle.

Vox populi

Efter at disse ærværdige samfundsstøtter har givet artiklen saglig fernis, kommer en repræsentant for folket til orde som endegyldigt sandhedsbevis for påstanden om, at der ikke kan ses forskel på højre og venstre. En anonym kilde, der kun omtales som blogger på hjemmesiden 24.dk, fortæller at have set en plakat med budskabet *Skal EU bestemme alt?* og straks gættede på, at Søren Søndergaard måtte tilhøre Dansk Folkeparti.

Kommunistisk Politik kan afsløre, at bloggeren kalder sig selv *jansoz*. Personen er aldeles åben i sin glæde ved EU, når vedkommende bl.a. skriver: *"EU-Parlamentet er det største internationale parlament i verden, hvor medlemmerne tilmed er folkevalgte. Dette er en imponerende demokratisk succes!"* Og i øvrigt beriger det offentlige rum med udtalelser som: *"Ærgerligt, at vi ikke*

Forsiden på det uafhængige dagblad Information sidste weekend før valget til EU-parlamentet

den 7. juni skal stemme om Christianias nedlæggelse.”

Det må række. Det er ikke nødvendigt at gå yderligere i undersøgelsen for at kunne erklære, at Informations artikel er uvederhæftig journalistik, at der ikke er tale om uvildige eksperter, samt at repræsentanten for folket er en borgerlig tumpe fra Frederiksberg.

Derfor kan der også stilles spørgsmålstegn ved, om pointen er bevist. Der er tydeligvis tale om, at Information har henvendt sig personer, der kunne understøtte forsøget på at sætte lus i skindpelsen hos unionsmodstanden.

National romantik og nationalisme

Det er værd at se nærmere på den påståede nationalisme, som Informations kritik af EU-modstanden baserer sig på.

Artiklen søger ikke at etablere en

fælles begrebsramme omkring EU og det nationale spørgsmål, der kunne beskrive de klasse-mæssige og historiske rødder til forsvaret for national selvstændighed i det hele taget – i modsætning til nationalisme, der fremhæver et folk eller land som *overlegent* i alle mulige sammenhænge. Artiklen glimrer tværtimod ved at fornægte en sådan modsætning og giver indtryk af, at kampen for selvstændighed er udtryk for snæver nationalisme.

Derfor kan Information heller ikke identificere, hvad man kan kalde en tendens til nationalromantik, der rent faktisk eksisterer i Folkebevægelsen. En tendens til – i lutter begejstring for Danmark – af og til at tegne et lige lovlig idyllisk billede af dansk demokrati.

En kritik af denne særlige danske selvgothed og selvtilstrækkelighed kunne der nok være substans i. Men en kulegravning af dette problem vil vise, at Folkebevægelsen mod

EU på ingen måde stikker frem som særligt nationalromantisk i forhold til folketingets politiske partier, hvad enten de er modstandere eller begejstrede EU-tilhængere. Der er simpelthen tale om en almindelig fremherskende tendens i Danmarks offentlige rum, der heller ikke kun kan betegnes som et særligt dansk fænomen.

Information gør sig også skyldig i en større fordrejning af sandheden ved at sammenligne Folkebevægelsen mod EU og Dansk Folkeparti uden at gøre opmærksomme på, at det ene er et parti, og det andet en politisk alliance. Folkebevægelsen vil kun i konkrete spørgsmål og i enkelte folkeafstemninger stå enigt med f.eks. SF, Liberal Alliance og Dansk Folkeparti. Men det vil altid kun være enkeltstager, der ikke kan ses i anden sammenhæng end modstand mod EU-medlemskabet.

Baluchistan er den ultimative pris

Ny etikette på den lange krig*Af Pepe Escobar*

Barack Obama har udvidet krigen i Afghanistan til en krig også i Pakistan. Samtidig har krigen mod terror fået nyt navn. Denne artikel analyserer disse udviklinger

Galninge på fri fod

Obama-administrationen har ikke kun omdøbt Bushs "globale krig mod terror" til det diskret orwellske "eventuelle oversøiske operationer" (på engelsk forkortet til OCO). Nøglekomponenten i OCO – AfPak (den afghanske/pakistanske) front – er også aktivt blevet omdøbt og sælges ikke mere som en amerikansk, men som en pakistansk krig.

Zardari spiller sin ynkværdige rolle: Side om side med Obama, Pentagon og udenrigsministeriet har han overbevist den pakistanske offentlighed om at kæmpe Washingtons OCO og forsvarer røverbombning af civile pashtuner på pakistansk område. Det er ikke let, mindst 20 % af den pakistanske hærs soldater er pashtuner, der nu tvinges til at bekæmpe deres egne pashtun-slægtninge.

Som for "Af"-elementet i AfPak: Krigen mod besættelsen af Afghanistan er "forsvundet" fra historien til fordel for den pakistanske "hellige krig" mod talibanisering. Hvad der ikke er forsvundet, er naturligvis USA's bombning af afghanske bønder (som den medansvarlige Hillary "beklager") og røverkrigen i FATA (Federally Administered Tribal Areas – statsligt administrerede stammeområder).

Spørgsmålet er: Hvor langt vil Obamas, Pentagons og Zardaris aftalte spil gå i retning af at udrense en hver form for modstand mod besættelsen af Afghanistan og krigen mod pashtunbønderne i FATA?

De ubønhørlige advarsler om Pakistans kollaps kan blive en selvopfyldende profeti. Skulle det ske, vil balkaniseringen af Pakistan udvirke mirakler for

Pentagons langsigtede strategi, "ustabilitetsbuen".

Fra Pentagons drømmescenariosynsvinkel betyder balkanisering af Pakistan at demontere en "terroristcentral" i stand til at besmitte andre dele af den muslimske verden, fra det indiske Kashmir til Centralasien. Det vil befri Indien fra dets fjende Pakistan, så Indien kan arbejde tæt sammen med Washington som en affektiv modvægt til Kinas ubønhørlige opstigning.

Og frem for alt gælder det stadig den største pris – Baluchistan. Baluchistanørkenen i det sydvestlige Pakistan er der, hvor Washingtons og Islamabadssammenstød foregår. Fra et Washington-perspektiv bør Baluchistan kastes ud i kaos. Det er omtrent den eneste måde at stoppe konstrueringen af Iran-Pakistan-Indien- (IPI-) gasledningen, også kendt som "fredsrørledningen", som vil gå tværs gennem Baluchistan.

I et drømmescenarie af balkanisering af Pakistan kan amerikanerne rask overtage Baluchistans enorme naturrigdomme og den strategiske havn Gwadar i Baluchistan. Ikke til fordel for IPI-rørledningen, men den stadigt vanskelige Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-Indien- (TAPI-) rørledning – kaspisk gas, der flyder under amerikansk og ikke russisk eller iransk kontrol.

For talibanernes del er de hverken i FATA, Swat eller andetsteds en trussel mod amerikanerne. Usman Khalid, generalsekretær for Rifahpartiet i Pakistan, har fastslået: "Befolkningen frygter et talibanagtigt styre, men de frygter endnu mere at blive splittet op i fire lande og komme under indisk suverænitet. Talibanerne forekommer at være det mindste onde, ligesom de var i Afghanistan."

Historien gentager end en gang sig selv som farce: I virkeligheden er den eneste knast mellem Taliban og Washington stadig det samme som i august 2001 – rørlednings-transitafgifter. Washington blæser på sharialove, så længe USA kan kontrollere rørledningerne gennem Afghanistan og Baluchistan.

Ja, Rørledningstan hersker. Hvad betyder nogle få pjaltede pashtuner og baluchere på Washingtons vej, når det nye store spil i Eurasien tilbyder så mange muligheder?

Baluchistan-flodbølgen

Det er det klassiske tilfælde af ro før stormen. AfPak-kapitlet i Obamas splinterne OCO (eventuelle oversøiske operationer), det tidligere GWOT ("global war on terror"/"global krig mod terror"), udgør ikke kun en flodbølge i de pashtunske statsligt administrerede stammeområder, FATA. En flodbølge i Baluchistan kan ligeledes være praktisk talt uundgåelig.

Baluchistan er fuldstændig under de vestlige korporative mediers radar. Men ikke Pentagons. En enorm ørken, der udgør godt 48 % af Pakistans areal, rig på uran og kobber, potentielt meget rig på olie og producerende mere end en tredjedel af Pakistans naturgas, og en befolkning, der tæller mindre end 4 % af Pakistans 173 millioner indbyggere. Balucherne udgør flertallet, efterfulgt af pashtuner. Quetta, provinshovedstaden, betragtes som en Talibancentral af Pentagon, som på trods af alt dets højteknologiske hekseri mystisk nok ikke har været i stand til at lokalisere Quetta-beboeren "Skyggen", selveste den historiske talibanske emir Mullah Omar.

Strategisk set så er Baluchistan ren mundvand: øst for Iran, syd for Afghanistan, og kan rose sig af tre arabiske havne, medregnet Gwadar, praktisk talt i munden af Hormuz-strædet.

Gwadar – en havn bygget af Kina – er den absolutte nøgle. Det er den afgørende knude i den pågående og stadig faktiske Rørledningstans krig mellem IPI og TAPI. IPI er Iran-Pakistan-Indien-rørledningen, også kendt som "fredsrørledningen", som er planlagt at gå fra iransk gennem pakistansk Baluchistan – en pestilens for Washington. TAPI er den evigt urolige, amerikanskstøttede Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-Indien-rørledning, som er planlagt til at gå gennem det vestlige Afghanistan via

TEMA: Terrorkrigen udvides

Herat og dele sig ud i Kandahar og Gwadar.

Washingtons drømmescenarie er Gwadar som det nye Dubai – mens Kina vil bruge Gwadar som havn og som base for at pumpe gas via en lang rørledning til Kina. Uanset hvad vil det hele afhænge af, om lokale klager tages alvorligt. Islamabad betaler småpenge i afgift til balucherne, og udviklingshjælp kan forhandles. Baluchistan behandles som spildevand. Gwadar som et nyt Dubai vil ikke nødvendigvis betyde, at de lokale baluchere vil tjene på boomet; i mange tilfælde kan de endog blive frarøvet deres lokale jord.

Som top på det hele er der ”det nye store spil om Eurasien”-faktum, at Pakistan er nøglepunkt for både NATO og Shanghai Samarbejds-Organisationen (SSO), hvor Pakistan er observatør. Så lige gyldigt hvem der ”vinder” Baluchistan, inkluderes Pakistan som nøgle-transitkorridor til enten iransk gas fra Monster South Pars-feltet eller en betydelig del af den kaspiske rigdom i ”gasrepublikken” Turkmenistan.

Kavaleriet til undsætning

Forestil dig nu tusinder af mobile amerikanske soldater støttet af overlegent luftvåben og tungt artilleri strømme ind i denne ørken langs den umådelige 800 km lange, tomme sydlige Afghanistan-Baluchistan-grænse. Det er Obamas stormtropper, som i teorien skal ødelægge opiumafgrøder i Helmand-provinsen i Afghanistan. De vil også forsøge at begrunde en meningsfuld tilstedeværelse i det ultrafjerntliggende sydvestlige Afghanistan, i Nimruz-provinsen med majoritet af baluchere. Det vil ikke betyde noget for dem at ramme det pakistanske Baluchistan i hed jagt på taliban-bander. Og det vil helt sikkert blive en optakt til en de facto amerikansk invasion i Baluchistan.

Hvordan vil balucherne reagere? Det er en meget kompleks situation.

Baluchistan er et stammeområde ligesom FATA. Lokale stammeledere kan være lige så tilbagesående, som Islamabad er forsømmelige (og de er heller ikke ligefrem mønstre for menneskerettighederne). En parallel kan

gøres med Swatdalen.

De fleste baluchiske stammer samtykker over for Islamabads autoritet – undtagen først og fremmest Bugti-stammen. Og så er der Baluchistans Befrielses-Hær (BBH), som både Washington og London stempler som terroristgruppe. Leder er Brahamdagh Bugti, der opererer fra Kandahar (kun to timer fra Quetta). I et nyligt pakistansk tv-interview kunne han ikke være mere sekte-

risk, påpegende, at BBH gør sig rede til angreb på ikke-baluchere. Balucherne er tilbøjelige til at betragte BBH som en modstandsgruppe. Det benægter Islamabad, der påstår, at deres støtte ikke er over på 10 % af provinsens befolkning.

Det hjælper ikke, at Islamabad tenderer mod at ikke blot at være forsømmelige, men tungt bevæbnede. I august 2006 myrdede Musharraf's soldater den stærkt respekterede lokale leder Nawab Akbar Bugti, en forhenværende provinsguvernør.

Der er stor uenighed om, hvorvidt BBH er blevet kapret af udenlandske efterretningstjenester – enhver fra CIA til det britiske MI6 og det israelske Mossad. På et besøg i Iran 2006 blev jeg forhindret i at tage til Sistan Baluchistan i det sydlige Iran, fordi CIA-infiltrerede fra pakistansk Baluchistan, ifølge Teherans version, var involveret i dækangreb over grænsen. Og det er ikke hemmeligt for nogen i området, at USA siden 11/9 faktisk kontrollerer baluchiske lufthavne i Dalbandin og Panjgur.

I oktober 2001, da jeg ventede på en åbning til at passere til Kandahar fra Quetta, tilbragte jeg, bortset fra at lede

efter præsident Hamad Karzai og hans brors tilholdssted, lidt tid sammen med et antal BBH-tilknyttede og sympatisører. De beskrev sig selv som ”progressive, nationalister, anti-imperialister” (og det gør det svært at blive et supplement til USA). De var meget kritiske over for ”Punjabi-chauvinisme” og insisterede konstant på, at regionens ressourcer tilhører balucherne først; det var årsagen til angreb på gasledningerne.

Påpegende et overgreb, at provinsens alfabetiseringsrate er på kun 16 % (”det er regeringens politik at bevare Baluchistan tilbagestående”), omtalte de bittert det faktum, at de fleste folk stadig manglede drikkevand. De påstod at have støtte fra 70 % af balucherne. (”Hver gang BBH affyrer en raket, er det samtaleemne på basarerne”). De påstod desuden, at de var forenet med og samarbejdede med iranske baluchere. Og de insisterede på, at ”Pakistan havde forvandlet Baluchistan til et amerikansk kanton, som stærkt berørte venskabet mellem det afghanske og baluchiske folk.”

Som helhed er ikke kun BBH-sympatisører, men også baluchere generelt set ubøjelige; skønt parate til at forblive inden for den pakistanske konføderation ønsker de umådeligt meget mere selvstyre.

Spillet er i gang

Hvor vigtig Baluchistan er for Washington, kan vurderes i studiet ”Baluchisk nationalisme og politikken for energiresourcer: Den omskiftelige sammenhæng for separatisme i Pakistan” af Robert Wirsing fra den amerikanske tænketank Stratetic Studies Institute. Forudsigeligt drejer alt sig om Rørledningstan.

Kina – der byggede Gwadar og behøver gas fra Iran – må med alle til rådighed stående midler sættes ud på sidelinjen. Den tilføjede paranoide Pentagon-komponent er, at Kina måske kan forvandle Gwadar til en flådebase og ”true” Det Arabiske Hav og Det Indiske Ocean.

Det eneste acceptable scenario for Pentagon er, at USA overtager Gwadar. Endnu en gang. Det vil være et første

sammenfald i Rørledningstan og det amerikanske imperium af baser.

Ikke kun som betingelse for at blokere IPI-rørledningen og bruge Gwadar til TAPI vil kontrollen med Gwadar åbne mundvands-muligheder for en lang landrute tværs over Baluchistan til Helmand, Nimruz, Kandahar eller bedre endnu alle tre provinser i Sydvestafghanistan. Fra et Pentagon-/NATO-perspektiv efter "tabet" af Khyber-passet vil det være den ideelle suppleringsrute for vestlige tropper i den evige, nys omdøbte GWOT ("Global War On Terror/global krig mod terror").

Ifølge Asif Ali Zardari-administrationen i Islamabad så har BBH, skønt stadig en marginal gruppe med en politisk og militær gren, omgrupperet og genbevæbnet sig, mens den nuværende førsteminister for Baluchistan, Nawab Raisani, mistænkes for at være et CIA-aktiv. (Der er intet afgørende bevis). Det frygtes i Islamabad, at regeringen har fjernet øjnene fra Baluchistan-bolden, og at BBH effektivt kan være anvendt af amerikanerne til balkaniseringsformål. Men Islamabad synes stadig ikke at have lyttet til nøgle-baluch-klagerne: Vi ønsker at profitere af vores naturrig-

domme, og vi ønsker selvstyre.

Så hvad bliver fremtiden for "Dubai" Gwadar? IPI eller TAPI? Døden er givet. Under radaren af Obama/Karzai/Zardari-foto-opstillingen i Washington er alt fortsat i spil på den vigtige front i det nye store spil i Eurasien.

Pepe Escobar er forfatter til "Globalistan: How the Globalized World is Dissolving into Liquid War" (Nimble Books, 2007) and "Red Zone Blues: a snapshot of Baghdad during the surge". Hans nye bog er netop udkommet: Obama does Globalistan (Nimble Books, 2009).

DOKUMENTATION

Invasorerne vil møde samme skæbne som gerningsmændene til aprilstatskuppet

Udtalelse fra Det Islamiske Emirat Afghanistan (Taliban), 1. maj 2009

I dette dokument fremlægger hovedkraften i den afghanske modstandsbevægelse mod NATO-besættelsen sit syn på den blodige afghanske historie siden 1979 og den sovjetiske invasion frem til i dag. Det er en advarsel om, at alle udenlandske besættere vil blive drevet ud

I Allahs, den nådiges og barmhjertiges navn.

Der hersker ingen tvivl om, at det afskyelige statskup den 28. april 1978 (det prosovjetiske Afghanistans Folke-demokratiske Parti, PDPA, dræber Afghanistans præsident Muhammed Daoud Khan og tager magten i landet, o.a.) og dets konsekvenser bringer smertefulde minder frem hos enhver afghaner med en ren samvittighed. Dette er starten på alle vores tragedier, konflikter, ødelæggelser osv.

På grund af statskuppet mistede vi mere end halvanden million af vores landsmænd. Hundredtusindvis blev varigt handicappede, og adskillige millioner afghanere søgte ly i andre lande.

Infrastrukturen for et sundt liv blev totalt ødelagt. Den nationale rigdom blev smadret, og sociale institutioner

blev opløst. Afghanistan blev offer for udenlandske interesser.

De prosovjetiske kommunister tyede til forbrydelser i forsøget på at opfylde deres mål. De trampede hen over islamske og afghanske værdier og dræbte og torturerede almindelige mennesker. De smed tusindvis af afghanere i fængsel eller begravede dem levende. Men ikke kun det: Tusindvis af almindelige afghanere forsvandt sporløst. Disse var årsagerne til, at afghanerne blev tvunget til en folkelig rejsning.

Med hjælp fra Allah den Almægtige tog opstanden fart for hver dag, der gik. Afghanerne udviste en ekstraordinær modstand, ofrede sig og led, men tildelede gerningsmændene til statskuppet et knusende slag. De blev ikke blot besejret, men også deres herre, Sovjetunionen, led nederlag. De flygtede fra Afghanistan, og hele det sovjetiske imperium, herunder Warszawa-pagten, brød sammen.

Afghanerne håbede herefter med god grund, at tiden efter det kommunistiske regimes fald ville betyde lindring. De håbede efter halvanden million martyrer, at deres drømme ville blive gjort til virkelighed med oprettelsen af et islamisk styre. Men deres forhåbninger og forventninger blev tilintetgjort af magtkampen mellem de såkaldte ledere i den hellige krig.

Nogle af disse ledere indgik endda

alliancer med kommunisterne og antændte borgerkrigen for at beskytte udenlandske interesser. Kampe brød ud i alle byer. Plyndringer, voldtægter, overhældning af døende hovedsagelig pashtunere med gloende olie (kaldet "den dødes dans"), søm banket ind i hovedet, opskæring af kvinders bryster og hundredvis af andre hjerteskrærende forbrydelser blev begået i løbet af borgerkrigen. Disse forbrydelser førte den afghanske nation ind i en blindgyde. Afghanerne vidste ikke, hvem der kunne få dem ud derfra igen.

Det var takket være Allah den Almægtige, at den islamiske bevægelse Taliban under ledelse af De Troendes Leder, mullah Mohammad Omar Mujahid (må Allah beskytte ham), opstod i denne kritiske fase. Taliban gjorde en ende på borgerkrigen, på korrupsionen og plyndringerne og oprettede et islamisk styre, som var folkets ønske og i overensstemmelse med den hellige krigsmål. Dette førte til en periode med sikkerhed, trøst og retfærdighed.

Men den globale magtarrogances kræfter kunne ikke tolerere eksistensen af Det Islamiske Emirat Afghanistan. De pressede det hårdt, startede en giftig propagandakampagne, øgede antallet af lejesoldater imod Den Islamiske Emirat Afghanistan og finansierede både direkte og indirekte deres krigsudgifter.

Disse arrogante kræfter samlede i en del af vort land forræderne imod det

afghanske folks drømme og opmuntrede dem til at indlede krig. Men da Vesten fandt ud af, at krigsherrerne ikke kunne stå op imod Det Islamiske Emirat Afghanistan, lancerede de sort propaganda, der postulerede, at Det Islamiske Emirat Afghanistan satte deres interesser på spil, og at fjender af Vesten gemte sig i Afghanistan.

Det Islamiske Emirat Afghanistan forsøgte at overtale dem til en rationel og pragmatisk politik og at stoppe deres arrogante og tyranniske politik. Men de valgte en militær tilgang, dannede en kristen alliance og angreb vort land den 7. oktober 2001.

Med deres besættelse af Afghanistan har de udgydt blodet fra mere end 100.000 afghanere. De har tortureret en million og iværksat alle tænkelige sammensværgelser med det formål at udrydde afghanernes islamiske, kulturelle og traditionelle værdier.

I løbet af de sidste otte år er den hellige krigs frontlinje med hjælp fra Allah dog blevet stadig varmere.

Den onde alliance må forstå, at Den Røde Hær og dens quislinge ikke var i stand til at undertvinge afghanerne, selvom de var langt flere end den onde alliance. Afghanerne veg ikke fra deres islamiske, nationale værdier.

I i den onde alliance er svagere, end de var. I er en bange hær over for frivillige selvmordsbombere. I skal vide, at dette land ikke vil acceptere jer. Alle jeres chancer for fremgang har mistet deres levedygtighed, og jeres sammensværgelser er dømt til at mislykkes.

Det er bedre for jer at tænke over den skæbne, som russerne og deres håndlangere fik. Vælg en logisk vej ud, så I ikke senere står uden denne mulighed. Den afghanske nation vil ikke acceptere noget kompromis med tilstedeværelsen af udenlandske tropper.

Må ansigterne på gerningsmændene til aprilstatskuppet blive sorte!

Må invasorerne blive ydmyget og forbandet!

Oversat af Carsten Kofoed for Frit Afghanistan Blog fra The Invaders of October will meet the fate of the Perpetrator of April Coup dentate, Theunjust-media.com, 1. maj 2009.

Politisk grundlag for Revolutionær sommerlejr 2009 Det handler om at forandre verden – ikke bare forklare den!

Forklaringerne på den økonomiske krise er mange, bortforklaringerne er endnu flere...

For 'Revolutionær sommerlejr' står det klart at forklaringen skal findes i selve det kapitalistiske system, og opgaven består i at forandre verden, i at skabe en anden verden hvor grådighed, magt,

og penge ikke er de afgørende faktorer for de politiske beslutninger.

Forklaringen på den økologiske krise skal findes samme sted,

i det kapitalistiske system hvor beslutninger om forurenings-kvoter, 'Kyoto-protokoller', og energi-politik bliver taget af politikere der er i lommen på de store firmaer og i et system der igen og igen forsvarer de store firmaer og ikke befolkningen.

Det samme er tilfældet med krigene som kun, og KUN gavner de store firmaer i de krigsførende nationer som USA, Danmark, England m.fl. og hverken de befolkninger der er blevet bombet, og nu er besatte og undertrykte folk, eller de unge soldater der mister livet eller bliver invalideret fysisk som psykisk.

Så kort og kontant kan det siges, så består opgaven i at forandre det!

'Revolutionær sommerlejr' tager udgangspunkt i at grundlæggende forandringer kræver grundlæggende samfundsforandringer.

Lejren afstår ikke af den grund fra at tage konkrete og aktuelle emner op, tværtimod.

Emner som velfærdskamp, kulturkamp, anti-krigsarbejde, fristeds-bevægelse, klima-kamp m.fl. er centrale på lejren og en gennemgående tråd på lejren vil faktisk være at man ikke kan forandre verden grundlæggende, uden at kæmpe mod aktuelle nedskæringer, eller

slås mod krigene, mod terrorlove og politistat og andre grimme tiltag der skal have modstand og bekæmpes.

Man skal være med hvor det sker, og få noget til at ske hvor der er brug for handling.

Lejrens udgangspunkt er, at hvis man skal nå frem til et socialistisk Danmark,

og en anden verden, skal der ikke bare rokkes lidt her og der. Der kan ikke bare finpudses og ændres lidt ad gangen på det nuværende.

Det gamle

samfunds center, statsmagten, skal rykkes op med rode og kun på den måde kan der dannes basis for en helt ny stat, opbygget fra neden, af arbejderne og den unge generation hvis fremtid det gælder.

Diskussionerne om de aktuelle emner og træningen i dem, og diskussionerne om alternativer og socialisme, vil på lejren have et dobbelt-sigte, nemlig at ruste deltagerne til at slås, teoretisk og praktisk, og slås med et perspektiv, og en retning om hvad vi sætter op som alternativ og på den måde vil de aktuelle kampe, og det mere langsigtede mål understøtte hinanden.

På 'Revolutionær sommerlejr' vil der være træning i at lave politisk arbejde, gennem plenum-diskussioner, workshops og kurser, hvor man kan: lære at skrive, male, lave stencils, argumentere, holde taler, lytte, reflektere og alt det andet der kræves for forandringer.

Skal man forandre verden, skal man gøre det hver dag, på lejren såvel som efter, på alle de områder der er brug for kamp mod krisen, mod krigene og mod de reaktionære love og midler.

Lejren vil sætte en helt anden verden i stedet, og har tænkt at gøre det lige gyldigt hvor meget politikerne, politiet, pressen og alle de andre råber op og truer.

Revolutionær sommerlejr 2009 opfordrer alle, der kan råbe med på disse paroler, til at komme med på lejr.

Velfærd til ALLE!

Stop dansk krigsdeltagelse – stop krigene!

Frit Palæstina!

For en progressiv og rød kultur!

Markedet er ikke løsningen – det er problemet!

Socialismen er fremtiden!

Vestsjælland 5. – 9. august

Revolutionær sommerlejr 2009

*Er du rød? Så er det her
sommerlejren for dig!*

Revolutionær sommerlejr 2009 præsenterer her stolt sit program for lejren, der finder sted .

5. – 9. august på Vestsjælland.

Den koster 800 kr. for unge og arbejdsløse og 1000 kr. for arbejdende,

hvilket dækker 3 x mad dagligt, overnatning, leje af minibus, udgifter ved programmet osv.

Fattigrøve kan forhandle - vi vil hellere se dig end dine penge.

Lejrens hovedarrangører er DKU, APK og Foreningen Oktober. Vi prøver at lægge op til en god og bred lejr med diskussioner om mange emner, praktiske workshops, og sociale hyggestunder.

Er du rød? (Altså ikke bare sådan udenpå efter pinesolen) Så er det her sommerlejren for dig!

*Kontakt og tilmelding til
Revolutionær sommerlejr:
sommerlejr2009@yahoo.dk*

*- eller ved personlig henvendelse i
en af Oktoberbogbutikkerne*

Program for Revolutionær sommerlejr 2009

Onsdag: Velkommen på lejr, farvel til kapitalismen!

Vi byder velkommen kl. 13.00 og allerede en time efter går vi i gang med lejrens første plenum.

Tidlig eftermiddag: Plenum (1) med overskriften: *"Kapitalismen i krise, i krig og et reaktionært system der undertrykker protester og fremskridt"*

Oplægget vil prøve at trække nogle af kapitalismens udviklinger det sidste års tid, og lidt længere, op.

Sen eftermiddag: *Workshops*

Workshop 1 - *Intro-lege, navnelege* og hygge for unge hvor vi lige skal lære hinanden at kende og se hverandre lidt an.

Workshop 2 -

Aften: Aften-oplæg (1) med overskriften: *"Fristeds-kampene"*

Vi ved vi vandt, men hvad har vi lært? Hvad skete der med fristedskampene og hvor er de på vej hen nu?

Sen aften: Fri leg og hygge

Torsdag: Velfærd ikke krig!

Tidlig formiddag: Plenum (2) med overskriften: *"Velfærd til alle"*

Velfærdskampen buldrede sidste år. Fagbevægelsen solgte en reallønninggang som 'en historisk sejr' til medlemmerne – og solgte ud!

Der vil være en god runde af indlæg fra flere af grupperne i samfundet såsom: den offentlige sektor, ungdommen, privat-ansatte og arbejdsløse. Det vil blive krydret med politiske indlæg om de endeløse 'reformer' og de kommende kampe for arbejderne.

Tidlig eftermiddag: *Workshops*

Workshop 3 - *Marxistisk grundskoling filosofi/økonomi/socialisme.*

Marxismen har 3 kilder og 3 bestanddele, og er ikke 'bare' en kritik af den kapitalistiske økonomi, som det ofte bliver fremført i dag. Marxismen analyserer og forklarer kriserne for at forandre verden, ikke for at spille kloge-Åge-venstre-intellektuel.

Workshop 4 - *Den mad vi spiser – og hvad krisen betyder for folkesundheden.*

Og for miljøet for den sags skyld... Krisen betyder at flere kommer til at spise dårligere mad, med flere e-stoffer og kemikalier, flere kunstigt produceret fødevarer der også går udover de kommende generationer.

Sen eftermiddag: *Workshop*

Workshop 5 – *Grafitti og stencils.*

Det er gade, og det holder 100, men

hvordan gør man og hvad skal man skrive på murene for både at være street - og en soldat i verdensrevolutionen proletariske armé?

Aften: Aften-oplæg (2) med overskriften: *"Mellemøsten og Afrika – hærget af imperialismens krige"*

Borgerkrig i Sudan? Krig mellem Israel og Palæstina? Eller imperialismens krige der gennem årtier har hærget de 2 regioner. USA er i gang med at styrke deres krigsførelse i Afrika med en ny militær-kommando 'AfriCom', og Pakistan trækkes ind i Afghanistan-krigen, tilmed på egen grund.

Senere aften: Terrorhygge med kulturindslag, digte og anekdoter fra 30'erne, fascismens fremkomst og parallellen til i dag.

Fredag: Kulturkamp og klimakamp

Morgen/Formiddag: Plenum (3) med overskriften: *"Kulturkampen er lige så død som klassekampen – nemlig sprællevende"*

Hvilket svar sætter vi op mod den ensrettede og borgerligt kontrollerede kultur der har væltet ned over os i årevis? Hvad kan vi skabe? Hvordan bruger vi den socialistiske realisme? Hvilke former og hvilket indhold? Hvordan spiller en krise ind på kulturen?

Oplæg fra progressive kunstnere og kunstneriske progressive.

Revolutionær Sommerlejr

Tidlig eftermiddag: *Workshops*

Workshop 6 – *Kampsports-workshop* hvor du kan lære at forsvare dig selv mod politi-vold, nazi-overfald og andre overfald.

Workshop 7 – *Skrivnings-workshop* hvor dit gamle politiske digter-talent skal udfoldes og udvikles i, og med, kollektivet. (Resultater præsenteres bl. a. lørdag aften til afslutningsmiddagen)

Sen eftermiddag: *Workshop*

Workshop 8 – *Flygtninge/indvandrers-politikken i DK, 'danskhed'(?), 282 irakere i en kirke og andre uhyggelige historier om flygtninge/indvandre-politikens virkninger.*

Aften: Aften-oplæg (3) med overskriften: *"Klimakampen er kampen mod et døende system der vil trække alle med i faldet"*

Hvilke initiativer er der omkring efterårets klima-topmøde, masse-aktioner og ulydighed. Hvilken retning har klima-bevægelsen? Bør den ikke også favne krigene som en af de absolut de største forurenings-syndere?

Sen aften: Fri leg og hygge

Lørdag: Socialisme og andre gode ting

Morgen/formiddag: Plenum (4) med overskriften: *"Socialisme"*

Vi går lidt nærmere ind på hvad socialisme er for noget, hvilke ting der er grundlæggende anderledes end i dag, og hvad f.eks. planøkonomi er for noget.

Formiddag fortsat: *Workshops*

Workshop 9 – *Vi leger socialisme*

Socialismen har brug for at blive konkretiseret så flere kan forstå ideerne bag systemet. Socialismen, der som workshoppen, også vil lægge vægt på de forskellige måder at lære på.

Workshop 10 - *Socialismens strategi og taktik – og organisatoriske tænkning*

En del partier på venstrefløjen er meget imod, at man sætter socialismen på dagsordenen. Det skal være 'bredere', siger de. Men for det første er socialismen jo bred (Kan det blive bredere?

eller er de bare dårlige til at formidle det?) - og for det andet er der jo ikke nogen modsætning mellem at kæmpe mod nedskæringer og krig – og samtidig for socialisme. Tværtimod.

Både strategien (revolution og socialisme) og taktikken (f.eks. anti-krigs-kamp, klima-kamp osv.) kræver organisering, socialistisk organisering, og det hænger jo sammen med politikken.

Tidlig eftermiddag: Plenum (5) med overskriften: *"Sovjetunionens historie, en ny politik fra midt 50'erne og frem"*

Oplæg om hvordan Sovjet-Unionen grundlæggende ændrede politik de år, både indenrigs og udenrigs-politik og hvilke konsekvenser, det havde for den internationale kommunistiske bevægelse, der var en verdensmagt på det tidspunkt.

Sen eftermiddag: *"The 2009 revolution-*

nary camps national football-tournament"

Tag skinnebends-beskytterne med, for der er langt til hospitalet, og pokalen er eftertragtet når holdene støder sammen. Hold der på tidligere lejre har haft rødder i både lokal-patriotisme og alders-arrogance.

Aften: *Afslutningsmiddag m. kulturindslag, musik og talere.*

Sange, dans, god mad, røde talere, en fest-leg eller to – Behøver vi skrive mere?

Det er bliver skidehyggeligt!

Søndag: Åh nej, er det allerede slut?

Formiddag: Oprydning

Eftermiddag: Lejren lukker ned, men Kampen fortsætter!

Mindeord

Wolf-Jürgen Herzog (Kammerat Kafka) er død

Den tyske kommunist Wolf-Jürgen Herzog, kendt som kammerat Kafka, døde den 23. maj som følge af alvorlig hjertesygdom. Han har været aktiv i den tyske marxistisk-leninistiske bevægelse (KPD(m-l), senere KPD) siden 70'erne – og sad ved sin død i ledelsen af KPD.

Arbejderpartiet Kommunisterne har sendt følgende mindeord til KPD og til Arbeit-Zukunft:

Kære kammerater -

Vi er dybt berørte ved nyheden om kammerat Kafka (Wolf-Jürgen Herzog) for tidlige død. Det er et stort tab for den tyske marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse – og ikke alene for den.

Vi danske kommunister har kendt kammerat Kafka gennem lang tid. Han ydede den unge danske marxistisk-leninistiske bevægelse betydelig bistand tilbage i 1978, da han som udsending for KPD/ML hjalp til at forene forskellige grupper (*), hvad der banede vej for dannelsen af DKP/ML,

APKs forgænger, i slutningen af samme år.

I sine sidste år arbejdede kammerat Kafka for at forene de tyske marxist-leninister i ét stærkt parti – under vanskelige betingelser. Han var aldrig i tvivl om nødvendigheden af et slagkraftigt anti-revisionistisk revolutionært parti, baseret på marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme. Vi håber at hans anstrengelser vil blive videreført og kronet med held.

Vi vil holde hans minde i ære. Vi sender hans familie vores kondolencer.

*På vegne af Centralkomiteen
Arbejderpartiet Kommunisterne*

Klaus Riis

Redaktør, Kommunistisk Politik

(* De pågældende grupper var KSm-l og MLF, hvoraf sidstnævnte ville basere DKP/ML på den såkaldte marxisme-leninisme-MaoZedong-tænkning

Udtalelser fra Aktionsgruppen Arbejdere-Akademikere

Aktive sikkerhedsrepræsentanter og en demokratisk fagbevægelse – ja tak!

Siden jul har toppen af fagbevægelsen været i forhandlinger med arbejdsgiverne og Arbejdstilsynet om en ændring af sikkerhedsarbejdet og sikkerhedsorganisationen.

Forhandlingerne er foregået bag lukkede døre og uden inddragelse af landets mange sikkerhedsrepræsentanter, som netop er eksperter på sikkerhedsorganisationens virke.

AAA skal opfordre til, at Forbundene agerer mere demokratisk – og inddrager deres mange tillidsvalgte, inden der aftales ændringer, som forandrer sikkerhedsrepræsentanternes arbejdsvilkår.

Arbejdet er endt op med 24 anbefalinger til beskæftigelsesminister Inger Støjberg. På den positive side peger anbefalingerne på, at sikkerhedsrepræsentanterne fremover skal have ret til efterud-

dannelse. Prisen for den forbedring er imidlertid, at der skal være mindre detaljerede regler for, hvordan arbejdet skal organiseres – eller sagt på anden måde: Der åbnes op for, at man lokalt kan forhandle sig frem til en struktur, som passer til virksomheden. Men er det ledelsen eller sikkerhedsrepræsentanterne, der har fat i den lange ende?

Mange arbejdsgivere ønsker ikke at bruge ressourcer og tid på sikkerhedsarbejdet. De ringeste er fløjtende ligeglade – og en anden gruppe arbejdsgivere har det mål, at virksomheden lever op til lovgivningen og ikke mere. Bliver lovgivningen uklar, og får det et skær af forhandling, vil det føre til, at niveauet sænkes yderligere på mange arbejdspladser. Dette vil betyde flere arbejdsulykker og øget nedslidning.

Større virksomheder med HR-afdelinger vil godt have et arbejdsmiljøarbejde, men ser gerne, at omdrejningspunktet er HR-afdelingen – og ikke en række regler, som giver klare og tydelige rettigheder til valgte repræsentanter. AAA

Stop Social Dumping – Øgede kollektive rettigheder

Den økonomiske krise skærper kampen om jobbene. Arbejdsløsheden er stigen – og byggebranchen og industrien er hårdt ramt. Krisen har fra flere arbejdsgivers side udløst krav om lønnedgang og/eller brug af vandrende arbejdskraft. Sidst inden for slagteriområdet, hvor tonen var ”ned i løn, eller vi tager nogle polakker”. En anden trussel er, at arbejdet flyttes til et land med mindre regulering og ringe løn- og arbejdsforhold.

Dårlige lønforhold betyder ofte dårlige arbejdsmiljøforhold. Umiddelbart kan der jo være en økonomisk gevinst at hente på at spare på arbejdsmiljøet. De forholdsvis mange dræbte østarbejdere inden for byggebranchen viser denne snævre sammenhæng.

Arbejdskraftens fri bevægelighed øger presset, når der er krise. Social nød får arbejdskraften til at vandre og acceptere

ringere løn- og arbejdsvilkår.

EU-domstolen har ved flere domme slået fast, at den fri bevægelighed står over fagbevægelsens og de enkelte landes ret til at beskytte sig mod social dumping.

Vi vil det modsatte:

De sociale og kollektive rettigheder skal stå over det fri marked. Derfor skal fagbevægelsen have ret til at stoppe undergravning af løn- og arbejdsforhold, de enkelte lande skal have ret til at indføre minimumsregler i deres land, og endelig skal EU have en social protokol, som det er foreslået af Den Europæiske Fagbevægelse.

Udtalelse vedtaget på Aktionsgruppen Arbejdere Akademikeres generalforsamling den 27. maj 2009.

frygter, at fagbevægelsen endnu en gang vil miste indflydelse. Arbejdsmiljøarbejdet vil langsomt, men sikkert glide fra et partssamarbejde til at være en ledelsesstrategi, hvor medarbejderne inddrages efter forgodtbefindende.

AAA advarer om, at arbejdernes på mange virksomheder bliver den lille part i disse forhandlinger, hvis ikke de faglige organisationer allerede nu går i gang med at ruste sikkerhedsrepræsentanterne til den nye opgave.

Politisk midsommer i Valby

Fredag den 19. juni arrangerer DKU og APK i København en hyggelig og politisk aften i Valby

Vi åbner arrangementet kl. 17 og sætter os til bords. 18.30 til en lækker hovedret, sandsynligvis tilberedt på grill! Der vanker nok også en lækker dessert, afsluttende med kaffe og kage.

Menuen vil være sædvanligvis billig med en fornuftig støttekrone indarbejdet i prisen, ligesom vin, øl og vand kan erhverves til rimelige priser.

Da det er midsommer, vil arrangementet næppe lukkes ned, før den sidste gæst er gået!

Forinden vil der blive givet yderligere information om Revolutionær sommerlejr 2009.

Der lægges desuden op til en mere aktuell og konkret diskussion, hvilken ikke er besluttet for nuværende.

Endelig barsles med et socialt, kulturelt – måske selskabeligt – indslag, som denne gang **ikke** bliver test i dansk indfødsret, men måske bedre endnu?

**Af hensyn til forberedelsen af mad skal man senest den 14. juni forhåndstilmelde sig til:
Flemming
2465 3186 eller agri@comxnet.dk**

Opløs NATO! NU!

Jeg ved ikke, hvordan ordet "NATO" lyder i andre europæiske folks ører, men i den græske befolknings ører lyder det som en forbandelse.

Fordi det betyder udenlandsk intervention, borgerkrig, nationale katastrofer, politistat, diktatur og en national blødning forårsaget af massive udgifter, som Den Atlantiske Alliance har pålagt os på bekostning af vores egen økonomiske udvikling og velstand.

I sin essens er NATO, navnlig efter Sovjetunionens sammenbrud og opløsningen af Warszawa-pagten, intet andet end et lydigt instrument for USA's imperialistiske politik, og ansvarlig for tusindvis af menneskelige ofre og utallige katastrofer rettet mod uskyldige mennesker på Balkan, i Afghanistan, i Irak og i Gaza. En krigsmaskine, der insisterer på at opdele verden i gode og dårlige zoner, og i A- og B-mennesker, og som bruger genoplivet had og uenighed som våben.

Med den dybe økonomiske krise i dag, der hastigt kaster supermagten og dens satellitter ud i kaos, bliver det latterligt og farligt at bevare denne kolossale mekanisme, som anvender millioner af euro på vegne af et socialt og økonomisk system, der befinder sig i en tilstand af totalt sammenbrud. Hvordan er det så muligt, at disse såkaldt "høje" herrer, som sørger for, at NATO fortsætter, kan holde fast ved, at de repræsenterer den frie og såkaldt "højerestående" verden med ret til at straffe de "lavere" folk ved at diktere dem sit system?

Og hvilket system? Den brutale udbytning og forherligelsen af Penge, som i dag dømmer dem til de arbejdsløses rækker og i morgen til de sultne og elendige arbejdstageres masser?

Men det er ikke kun lederne, de regerende eliter eller politikerne og generalerne, der støtter dem, der er skyldige. Det er også de mennesker, der tolererer dem. Hvor er fagforeningerne? Hvor er de rasende unge? Hvor er masserne af arbejdere, for hvem timen for den store prøve allerede er kommet? Og hvordan har et Europa med 300 millioner mennesker tilladt en håndfuld politikere og generaler at bruge milliarder af euro på såkaldte friheds- og menneskerettigheder, når denne store krise angriber deres egne lande, og den eneste frihed, der er tilbage for dem, er friheden til arbejdsløshed, underudvikling, og i morgen fattigdom?

Så det er ikke kun uetisk, at vi vover at betragte NATO som en drivkraft for

frihed og retfærdighed, men det er ødelæggende for økonomien i Europa. Bare tænk på, hvor mange tusind arbejdspladser, der kunne være sikret af denne guldgrube, som nu bruges til krig, ødelæggelse og slagting af civile.

Dette er grunden til, at ordenes tid er forbi, og det er en historisk nødvendighed at starte tiden med handling, med opløsningen af NATO som parole. Som et blindt instrument for generalerne i Pentagon og amerikanske politik har NATO, ud over alt det andet, som sin mission ikke at give Europa mulighed for at gå oprejst. Et Europa, der tilhører dets egen befolkning og ikke generalerne i Amerika og i NATO.

Athen, 30. marts 2009

Mikis Theodorakis

Oversat fra engelsk af KP

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Kampagnetilbud til nye læsere
Modgift mod de borgerlige medier
Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort
Husk at sende flytteoplysninger til os – tak

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

Nej til monopolernes EU

Borgerskabet har altid deres modeller til at forsvare deres egne interesser med. Toldmure har tjent formålet at holde konkurrenterne ude. Valuta- og rentepolitikken har også været instrumenter til fordel for det nationale borgerskab kontra ydre konkurrence.

Omkring 1980 forsøgte de at opiske en national stemning, ikke mindst med Socialdemokratiets hjælp: *Køb danske produkter! Hvorfor købe billige og gode italienske sko, når du kan støtte dansk produktion ved at købe dyrere og dårligere danske produkter?*

Der var den samme skingre tone, der gjaldede, når politikerne forsøgte at overbevise forbrugerne om, at årsagerne til at de små lokale købmænds og kioskers død skyldtes forbrugernes svigt – i skarp modstrid til de samme politikeres favorisering af de store butikskæders ekspansion, som var den reelle grund til ”butiksdøden”.

Hver situation – hvert årti – har dets egne forklaringer på kriserne og løsningsmodeller.

Siden kampagnen mod italienske sko har EU udviklet sig med indre marked og en langt større bevægelighed af arbejdskraften. Valuta- og rentepolitikken er i det store og hele låst fast – med enkelte undtagelser. Toldmurene er flyttet fra Dybbøl Mølle til Fort Europa. I dag tjener de til at holde Afrika, Sydamerika og andre tredjeverdenslande udenfor – også det danske marked.

EU har udviklet sig, politisk og geografisk. De konsekvente EU-modstandere advarede i starten af dette årtusind mod østudvidelsen af EU. Folkebevægelsen mod EU rejste Østeuropa tyndt for at advare dem mod Dollars & Dallasdrømmene. Den samme konsekvente EU-modstand advarede de arbejdende i daværende EU-lande mod at tro, at det ville gavne levevilkår, fred, lighed og retfærdighed at udvide EU. Magtha-

EU har kun bragt ulykker til arbejderklassen. Østaf-talen er ingen undtagelse. Støt liste N ved valget på søndag.

verne havde succes med deres løgne og spin. EU blev udvidet med virkning fra 1. maj 2004. 15 år forinden kunne befolkningen i Østeuropa sejle deres egen sø. Nu var der ingen grænser for, hvad magthaverne i Vesteuropa ville vise dem af omsorg.

Da udvidelsen var en kendsgerning, forsøgte fagbevægelsen i blandt andet Danmark at sikre et fagligt og socialt sikkerhedsnet for de kommende titusinder af østeuropæiske arbejdere, som ville vælge at tjene til livets ophold i Danmark.

Bestræbelsen resulterede i en slags uafgjort tilstand, som blev besluttet af Folketinget med benævnelsen østaf-talen.

Østaf-talen gav fagbevægelsen visse muligheder for at tilkæmpe østeuropæiske arbejdere overenskomstmæssige rettigheder i Danmark. Det var der mange, der havde glæde af – også danske arbejdere, der dermed havde en mindre løntrykkerstyrke til at puste dem i nakken. Det skyldtes et stort og aktivt arbejde fra en række fagforeninger – ikke mindst blandt byggefagene, at de 5 år, som østaf-talen varede, også indebar en række sejre.

Den 1. maj ophørte østaf-talen med at virke. De parlamentariske aftalepartnere har ikke haft vilje til at forlænge den. Det lugter alt for fælt af, at modstanden mod østudvidelsen for 5 år siden skulle lokkes på en midlertidig

limpind.

Det er i hvert fald ikke lykkedes fagbureaukratiet – endsige den venstresocialdemokratiske bevægelse, eksempelvis organiseret i Fagligt Ansvar – at samle og styrke modstanden.

Man behøver ikke at benytte en kry-stalkugle i dag for at se konsekvenserne:

”Det er nemt, billigt og effektivt. Vi står for alt. Udenlandske vikarer for 90 kr. i timen.”

Således annoncerer eksempelvis Baltic Workforce. Andre udbyder arbejdskraft helt ned til 70 kr. i timen.

Når arbejdsgivere og politikere i disse tider beklager arbejdsløshedstallets udvikling, så er det rent hykleri med ledsagende krokodilletårer. Det første, man kunne gøre for at sikre færre arbejdsløse i Danmark, var at sikre, at udenlandsk arbejdskraft skal arbejde på danske overenskomster, men sandheden er, at de helt bevidst for årtier siden selv har solgt ud af denne ret. Den er nemlig ikke tilgængelig i EU i dag.

Imens er arbejdsløsheden på himmelflugt. Bruttonationalproduktet er drastisk negativt forventet i 2009. Krisen fortsætter, og selv regeringen har erkendt, at de fremlagde sminkede tal for den forventede arbejdsløshed. Næste år nærmer vi os 200.000 officielt registrerede arbejdsløse ved siden af de omkring 700.000 kontanthjælpsmodtagere, aktiverede, førtidspensionister og andre udstødte.

EU vil og kan ikke afhjælpe arbejdsløsheden eller forholdene for de arbejdsløse. EU er monopolernes redskab til forøget udbygning.

Løsningen er derfor at nedbryde EU, kræve Danmark ud af EU, og aktuelt at styrke den konsekvente EU-modstand.

Stem på Liste N – Folkebevægelsen mod EU!